

မြို့တော်
 အဖွဲ့အစည်း
 ၂

နတ်နိ

သူလျှိုမများအကြောင်းကို ဝတ္ထုဟန် ရေးသားထားပါတယ်။
 ပြင်သစ်သူ လူဝီမာရီဟာဘို၊ ရုရှားနွယ် ဝပ်ချ်ကာ၊ အမေရိကန်နိုင်ငံဖွား မာရီနဲ့ မာရီအက်တာ၊
 တရုတ်အမျိုးသမီး ပိုအာဝင် ဆိုပြီး သူလျှိုမယ် ၅ ဦးရဲ့ အကြောင်းကို
 လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းမှုတွေ၊ စွန့်စားခန်းတွေ၊ အသက်စွန့်လွှတ်ရတာတွေ ပါဝင်ပြီး
 နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းစဉ်ကာလမှာ လူငယ်တွေ စွန့်စွန့်စားစား
 လုပ်ကိုင်ချင်စိတ်ဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်ပေးတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အပြင်
 သူလျှိုတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေချိန်မှာ သတိဝိရိယရှိကြဖို့
 အသိပေးတဲ့သဘောလည်း ပါတယ်လို့ ယူဆနိုင်ပါတယ်။

ISBN9789997110046

9 789997 110046

2,000.00KS

mgyoe.com
သူလျှို့ဝှက်မှု၊ ငြိမ်သက်ရေး

ပန်းချီ - ကိုကိုနိုင်

စာမျက်နှာ ၁၇၃ + မျက်နှာ ၁၆ စင်တီ x ၁၈.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၈၊ ဩဂုတ်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၁၉၄၁ နဂါးနီထုတ် ပထမအကြိမ်။

ရောင်းစျေး ၂၀၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

mgyoe.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

သုလ္လိမ္မာယာ ဗြူဟာခင်

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၈

နှစ်ပေါင်း ၈၀ ဝန်းကျင်ရှိ နဂါးနီစာအုပ်များကို
 ပြန်လည်စီစဉ်ရိုက်နှိပ်ကြသည်အခါ စာရေးသူ ဘာသာပြန်သူတို့၏
 ကျန်ရစ်သူ မိသားစုဝင် မှပိုင်ရှင်များအား ရနိုင်သ၍ ဆက်သွယ်ကာ
 ခွင့်တောင်းခံခြင်း၊ ဉာဏ်ပူဇော်ခပေးအပ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း
 အချို့မှာ ဆက်သွယ်ရ ခက်ခဲခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ အခြေအနေအရ
 ဆက်သွယ်ခွင့်တောင်းခံခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့သည့် ကျန်ရစ်သူ မိသားစုဝင်
 စာမူပိုင်ခွင့်ဆက်ခံသူများမှ ခွင့်လွှတ်ပါရန်နှင့်
 ဉာဏ်ပူဇော်ခပေးအပ်လိုပါသဖြင့် စာအုပ်တိုက်သို့
 ကျေးဇူးပြု၍ ဆက်သွယ်ပေးပါရန်
 နူးညွတ်စွာ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

သူလျှိုမာယာ ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ မတ် ထုတ်

သူလျှိုလောကမှ အမျိုးသမီးသူလျှိုမအကြောင်းကို ရေးသားထားတဲ့စာအုပ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဝတ္ထုဟန် ရေးဖွဲ့ထားတာ တွေ့ရတယ်။

အခု စာအုပ်မှာ (၁) ဗုံးဆန်-မဂ္ဂမ်းပုံ (ပြင်သစ်သူ လူဝီမာရီဟာဘိုအကြောင်း)၊ (၂) မဂျမ်းပုံ (ရုရှား နွယ် ဝပ်ချ်ကာအကြောင်း)၊ (၃) အမြောညီအစ်မ (အမေရိကန်နိုင်ငံဖွား မာရီနဲ့ မာရီအက်တားတို့ အကြောင်း)၊ (၄) ငါးဆယ့်လေး (ကိုယ်နှင့်ရင်းသူ လှပျိုဖြူ) (တရုတ်အမျိုးသမီး ပိုအာဝင်အကြောင်း) စသည်ဖြင့် အခန်း ၄ ခန်းခွဲပြီး သူလျှိုမယ် ၅ ဦးရဲ့ အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ထားတယ်။

သူလျှိုဝတ္ထုဖြစ်တဲ့အတိုင်း လျှိုဝှက်ထောက်လှမ်းမှုတွေ၊ စွန့်စားခန်းတွေ၊ အသက်စွန့်လွှတ်ရတာတွေကို ဖတ်ရှုရပါတယ်...။

နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းစဉ်ကာလမှာ လူငယ်

တွေ စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ကိုင်ချင်စိတ်ဖြစ်အောင်
လှုံ့ဆော်တဲ့အနေနဲ့ ဒါ့အပြင် သူလျှိုတွေ ရှုပ်ယှက်
ခတ်နေချိန်မှာ သတိဝီရိယရှိကြဖို့ အသိပေးတဲ့အနေနဲ့
ရည်ရွယ်ပြီး ထုတ်ဝေတယ်လို့ ယူဆဖွယ်ရာဖြစ်ပါ
တယ်။

‘ကျွန်ုပ်တွေ့ခဲ့ဖူးသော ဣတ္ထိယသူလျှိုများ’ ခေါ် စာအုပ်မှာ ‘ကမ္ဘာကျော်သူလျှိုကျော်ကြီး(E-7)’ ၏ နောက်ဆုံးရေးခဲ့သော စာအုပ်ဖြစ်ပြီး ယင်းသို့ပုံမနှိပ်မီ ရေဒီယိုအသံလွှင့်ချက်များအဖြစ် ၎င်း၏ အနှစ် ၃၀ ကျော် သူလျှိုအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ပုံများနှင့်အတူ ဣတ္ထိယသူလျှိုကျော်များအကြောင်းကို ဦးစွာ တင်ဆက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ ရေဒီယိုနားထောင်သူတို့ စိတ်ဇောသန်စွာ အကြိုက်တွေ့ခဲ့ကြသော ထိုဇာတ်လမ်းများကို တင်ဆက်သူ (E-7) ကိုယ်တိုင်ကလည်း... အပြည်ပြည်မှ သူလျှိုများနှင့် အပြိုင် ဉာဏ်ချင်းပြိုင်ခဲ့ရာတွင် အနိုင်ရခဲ့သူပီပီ အခဲမကြေကြသူများရှိခဲ့ပြီး အရှင်ရရ၊ အသေပဲရရ သုံးမကုန်လောက်အောင် ဆုပေးမည်ဟု ကြေညာခံခဲ့ရသူလည်းဖြစ်သည်။ (E-7) မှာ အမှတ်အသားမျှသာဖြစ်၍ မည်သူပါဟု ဒိဋ္ဌအမှန် နာမည်မျှပင် မသိကြသောကြောင့် သေဘေးမှ လွတ်ကင်းခဲ့ချေသည်။ သူတို့တွင် (သူလျှိုကြီး(E-7))တွင် အောက်ပါအရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံသည်ဟုဆိုသည်။

- (၁) တိုင်းပြည်၏အကျိုးကျေးဇူးကို သိတတ်ခြင်း
- (၂) ရဲရင့်ခြင်း
- (၃) ညဏ်နှင့် ဆင်ခြင်တုံတရားရှိခြင်း
- (၄) သတိတရားရှိခြင်းဆိုသော ရာဇဝသတိ မင်းစေလုလင်တို့၌ ရှိရမည့် တရား(၄)ပါးနှင့် ပြည့်စုံသည်ဟုဆိုသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှဆုံးသော သူလျှိုမဟု ထင်ရှားသော ‘မာတာဟာရီ’ နဲ့လည်း သိကျွမ်းဖူးပြီး တစ်ဦးတည်းသော အသက်ရှင်နေသူမှာလည်း (E-7) ပင်ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ အဆိုပါစာအုပ်ထက် အရင်ကျသည့် I am a Spy ခေါ် စာအုပ်တစ်အုပ်အား(E-7) က ရေးသားခဲ့ဖူးပြီး လန်ဒန်မြို့ သတင်းစာတိုက်များ တည်ရှိရာ “ဖလိလမ်း” တွင်ရှိသော ‘ဒေးလီးတယ်လီဂရပ်’ သတင်းစာကြီးက (E-7)သည် မိမိ အနှစ် ၃၀ ကျော် တွေ့ခဲ့ရသော ဗဟုသုတအဝဝကို အဆီညှစ်ကာ ဖြန့်ဖြူးလိုက်ခြင်းဖြစ်ရကား အလွန်တရာ ခက်ခဲရှုပ်ထွေးသော သူလျှိုလုပ်ငန်းကြီးမှာ အဘယ်မျှ သက်စွန့်ဆံဖျား စွန့်စားရကြောင်း ဆွဲကိုင်ပြလိုက်သလို သရုပ်ပါလှပါသည်ဟု ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြောင်း အမှာစာတွင် ဖတ်ရပေသည်။ ထို့အပြင် ယခုစာအုပ်အား ဘာသာပြန်သူအနေဖြင့် အဖြစ်အပျက်များ အခြေပြုရာ ဥရောပနိုင်ငံများတွင် ပညာတော်သင်အဖြစ် သွားရောက်ခဲ့ဖူးရာ အဆိုပါဖြစ်စဉ်များတွင်ပါ ဝင်သော တိုင်းပြည်များ၊ မြို့များ၏ ဗဟုသုတအပေါင်း

ကို ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးသဖြင့် ပေါင်းစပ်ကာ ရေးသား
လိုက်ရသည်ဟု ဆိုထားပေသည်။ အဆိုပါအမှာစာ
မှာ ၁၉၄၁ ခု၊ မတ်လ ၅ ရက်နေ့ဖြစ်သည်ကို သတိ
ပြုရာသည်။

စစ်ကြိုခေတ် တိုးတက်သော မြန်မာလူငယ်များ
၏ ‘နဂါးနီ’ တိုက်ထုတ် အဆိုပါ ‘သူလျှိုမာယာ’ စာ
အုပ်ကို စာရေးသူ ဦးခင်မောင်တင့်(ဗြူဟာခင်)အား
ရွေးချယ်ဘာသာပြန်စေခဲ့ကြောင်းကိုလည်း “ကျွန်ုပ်
တို့၏ ရည်ရွယ်ချက်” ဟူ၍ ရေးသားထားပေသည်။

(ဗြူဟာခင်) ဆရာကြီး ဦးခင်မောင်တင့်သည်
ဘေးဘိုးစဉ်ဆက်က အစိုးရအမှုထမ်း အမျိုးအနွယ်
ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း သူကိုယ်တိုင်က အမှုထမ်းဘက်
ကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ကြောင်း၊ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကိုသာ
စိတ်ဝင်စားခဲ့သူဟုဆိုသည်။ ငယ်စဉ်က လန်ဒန်
(ဘိလပ်)တွင် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး၊ ရုက္ခဗေဒ၊ ဘော
ဂဗေဒ ပညာရပ်များကို သင်ကြားခဲ့ရုံမျှမက ဥရောပ
တိုက်မှ မြို့ကြီးတချို့(ဥပမာ... ပြင်သစ်ပြည်၊ ပါရီ)
သို့ လှည့်လည်ပြီးလည်း ဒေသန္တရဗဟုသုတရှာခဲ့သူ
ဟု ဆိုသည်။ မလွဲမရှောင်သာဘဲ ကိစ္စတစ်ခုနှင့်
အမိမြေပြန်ရောက်ပြီးနောက် မိဘက မလုပ်မနေရ
တိုက်တွန်းမှုအရ ‘လယ်ယာဌာန’ တွင် အမှုထမ်းခဲ့ရ
သည်။ သူသည် ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကိုသာ စိတ်ဝင်စား
ခြင်း၊ ဘာသာရေးဘက်၌ စိတ်ဝင်စားခြင်းတို့ကြောင့်
အစိုးရအမှုထမ်းမှ ထွက်ခဲ့ကာ မစွမ်းအင်နီဘင့်ဆင့်

စသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် တရားဓမ္မ ဆွေးနွေးခဲ့သူ ဟုဆိုသည်။ ယင်းနောက်တွင်... ကုန်သည်အလုပ်၊ သတ္တုတွင်းအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် “မြန်မာ့ဗြူဟာ” ဂျာနယ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့ရာမှ “ဗြူဟာခင်” ဖြစ်လာရတော့သည်။ ဆရာကြီးရွှေခေါင်း၏ ရင်ဘတ်မိတ်ဆွေ ဗြူဟာခင် သည် ဘိလိယက်အတူ (ရွှေခေါင်းနှင့်) ထိုးခဲ့သူ ဖြစ်ပြီး တစ်ညလုံးပေါက်လည်း ပျော်ပါးဖူးသူပင်။ (အကျယ်ကို ရွှေခေါင်း၏ တစ်သက်တာမှတ်တမ်း တွင် ရှုပါလေ) သူ၏အရေးအသားမှာ ရှေးဆန်သော် လည်း ရွှေခေါင်းနှင့်တော့ မတူပါပေ။ ယခုဘာသာ ပြန်စာအုပ်တွင် စစ်ကြိုခေတ်မြန်မာများနှင့် မယဉ်ပါး သေးသည့် Casino အကြောင်း၊ ဇိမ်ခံဟိုတယ်ကြီးများ အကြောင်း၊ ဘာသာစကားများအား သူ၏အမြင်အရ... ပြင်သစ်စကားသည် အယဉ်ကျေးဆုံး၊ အီတာလျံစကား သည် အသာယာဆုံးအသံ၊ ဂျာမန်စကားတော့... လေ ကြမ်း၊ အင်္ဂလိပ်စကားကတော့... အလေးနက်၊ အပြတ် သားဆုံးစကားဟူ၍ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ထားပြီး မြန်မာ စကားမှာတော့... ဗန်းစကား၊ အရပ်စကား၊ ပရိသတ် မိုလ်ပုံအလယ်တွင် ပြောသောစကား၊ ထီးစကား၊ နန်း စကား၊ ရတနာသုံးပါးနှင့်ယှဉ်သောစကား ဟူ၍ရှိပေ ရာ ယခုခေတ်ပြိုင်လူငယ်များမှာ နိုင်ငံခြားများကို သာ အတုစိုးမှားပြီး အတုယူပြောဆိုနေကြကြောင်း ပွတ်ကာသီကာမျှ ဝေဖန်ထားသည်ကို တွေ့ရပေမည်။

ထို့ပြင် အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် Blind ဟုခေါ်သော ပစ္စည်းအား ရှည်လျားစွာမြင်နိုင်အောင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားသည်မှာ... ဟိုတယ်များနှင့် အနောက်နိုင်ငံများတွင် နေအိမ်များ၌ နေ့အခါ နေရောင်မထိုးစေရန်လည်းကောင်း၊ ညအခါတွင် မီးရောင်ကို အပြင်မှ မမြင်ရစေရန်လည်းကောင်း၊ နှစ်ဌာနမမြင်ရစေရန် အလွယ်တကူ တင်ချနိုင်ရန် စပရင်နှင့် စီမံ၍ တံခါးနှင့် တစ်တိုင်းတည်း တပ်ဆင်ထားသော... အစိမ်းပုပ်ရောင် ဖယောင်းပုဆိုးခန်းဆီးလိပ်ဟူ၍ Blind ကို ဖွင့်ဆိုပြထားပေသည်။ ထိုကာလက မြန်မာပြည်သူများ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်စေလိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။ Blind သည် လိုက်ကာ၊ ယင်းလိပ်... သာဖြစ်ပြီး ဆရာကြီးရေးပြသော ရှေးအသုံး/ Usage ကို တွေ့ရပေမည်။

ဤကဲ့သို့ သိမှတ်စရာ ဗဟုသုတများကို သိုက်ဝန်းခြံရံပြီး မူရင်းဝတ္ထု... “သူလျှိုမာယာ” အား သိမှတ်ဖွယ်ရာ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်များစွာ၊ မှတ်သားအားကျဖွယ်ရာ စွန့်စားခန်းများစွာဖြင့် ရေးသားပြန်ဆိုပေးခဲ့ပေသည်။ အဆိုပါစာအုပ်တွင်... ဆရာကြီး (E-7) က... အပိုင်းလေးပိုင်း၊ အမျိုးအစား(သူလျှို) လေးမျိုး ခွဲခြားရေးသားထား၍ မြန်မာပြန်သူ ဆရာကြီးဗြူဟာခင်က...

(၁) ဗုံးဆန်-မဂ္ဂမ်းပုံ

ပြင်သစ်မလေးသူလျှိုမယ် “လူဝီမာရီဟာဘို” နှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပါ ပါဝင်စွန့်စားခဲ့သော “စစ်မက် ရေးရာဖြစ်ခဲ့သော် မြေထဲပင်လယ်တွင် စစ်သင်္ဘော များ သီးသန့်ချထားရမည့် နေရာများကား အစချီ နိုင်ငံရေးအရ အလွန်အရေးကြီးသည့် စစ်ရေးလျှို့ဝှက်ချက်ကို ရအောင် တည်ကြက်/ Person used as a decoy အဖြစ် အသုံးချကာ မာယာဖြင့် ရအောင် ထုတ်ဖော်ခဲ့ပုံကိုလည်းကောင်း....

(၂) မဂျမ်းပုံ

Black Vashka/ မဟူရာ ဝပ်ချ်ကာအမည်ရှိ ရုရှားလူမျိုးသူလျှိုမနှင့် ဂျပန်အစိုးရအတွက် ရုရှား နိုင်ငံ၊ အရှေ့ဘက်ဆိပ်ကမ်း ဗလာဒီဘော့စ်တောက် တည်ဆောက်ရာတွင် အသုံးပြုနေသော ပုံစံများ Blue Prints များကို ရုရှားလူမျိုး အင်ဂျင်နီယာထံမှ ခိုးကူးခဲ့ပုံကိုလည်းကောင်း....

(၃) မာရီနှင့် မာရီအက်တားဆိုသော ‘အမြွာညီ အစ်မ’ ကို သူလျှိုလုပ်စေ၍ အမေရိကန် ရေနံကုမ္ပဏီ ကြီးတစ်ခုအတွက် ဘော်လကန်ဒေသ သက်ဆိုင်ရာ အစိုးရက မထုတ်ပြန်ခင် ကြိုတင်သိရှိ၊ အစုရှယ်ယာ များရောင်း၊ ရေနံများ သိုလှောင်နိုင်ရန်အတွက် စီးပွားရေးသူလျှိုမများအကြောင်းကိုလည်းကောင်း....

(၄) အခန်းနံပါတ် ၅၄ တွင် အဖေအတွက် ကိုယ်နဲ့ ရင်းသူ လှပျိုဖြူ တရုတ်မလေး ပိုအာဝင်၏ အရှေ့တိုင်း ဘိန်းရာဇာတို့အား ထောက်လှမ်းရေးမယ် သူလျှိုလုပ်ခဲ့ရာမှ မထင်မှတ်ဘဲ တရုတ်ပြည်ကြီးအား ပုန်ကန်ခြားနားမှု အရှုပ်တော်ပုံကြီး ပတ်သက်ခဲ့ရပုံ၊ စစ်ကြိုခေတ် ဆေဂုံ၊ စင်ကာပူ၊ ဘုံဘိုင်၊ ဟောင်ကောင် အစရှိသည့် မြို့ကြီးများတွင် ဉာဏ်ရည်၊ နှလုံးရည်၊ လက်ရုံးရည် ယှဉ်ပြိုင်ကြပုံများအား တင်ပြ/တင်ဆက်ထားပေသည်။

စိတ်ကူးချိုချို စာပေတိုက်အနေဖြင့် နဂါးနီ စာအုပ်တိုက်မှ စစ်ကြိုခေတ်မှာ ထွက်ခဲ့သော်လည်း ယနေ့တိုင် အရေးပါဆဲ သူလျှိုများအကြောင်း၊ ယောက်ျားတို့အား မည်ကဲ့သို့ မာယာညွတ်ကွင်းမိစေခြင်းငှာ တည်ကြက်အဖြစ် သူလျှိုမယ်များအား စေခိုင်းတတ်ပုံ၊ မည်သို့ စွန့်စားပေးဆပ်ရပုံ၊ ငွေကို အတိုင်းအဆမရှိသုံးပြီး မိမိတိုင်းပြည်အတွက် အရေးကြီးသော ကိစ္စရပ်များကို သူလျှိုလုပ်ကာ ဖော်ထုတ်ရပုံများအား မြန်မာ့သမိုင်းတွင် ရာဇဝင်တွင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော... နဂါးနီစာအုပ်တိုက်ထုတ်၊ ရှားပါးပြီး တန်ဖိုးလည်းထားရမည့် ဗြူဟာခင်ဘာသာပြန်ဆိုသော 'သူလျှိုမာယာ' စာအုပ်အား အမျိုးသားမော်ကွန်း (National Archive) အဖြစ် ထပ်မံတင်ဆက်လိုက်ရပေသည်။

mgyc.com

mgyc.com

ကျွန်ုပ်တို့၏ ရည်ရွယ်ချက်

လွန်ခဲ့သော ဖေဖော်ဝါရီလ တစ်နေ့သောနံနက်တွင် အနောက်တိုင်းသားအဝတ်အစားနှင့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့တာဝန်ခံအယ်ဒီတာအား မြန်မာဘာသာနှင့် ရေးသားထားသော စာမူတစ်ခုကို လာရောက်ပေးအပ်လေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရန်ကုန်ဂေဇက်သတင်းစာတိုက်မှဖြစ်၍ “ဗြူဟာခင်” အမည်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးသားထားသော စာမူတစ်ခုကို လာရောက်ပေးအပ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဤစာမူကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စာရေးဆရာနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောလိုကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့က ပြောပြသဖြင့် တွေ့ဆုံရန် စီစဉ်ပေးပါမည်ဟု ဝန်ခံပြီးလျှင် ပြန်သွားလေတော့သည်။

တစ်နေ့သောနံနက်တွင် “ဗြူဟာခင်” အမည်ခံ စာရေးဆရာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ တွေ့ဆုံသိကျွမ်းရလေတော့သည်။

*

ဗြူဟာခင်အမည်ခံ စာရေးဆရာကြီးမှာ ဘေးဘိုးမိဘ အစဉ်အဆက်က အစိုးရအမှုထမ်း အမျိုးအနွယ်ဖြစ် သော်လည်း ၎င်းကိုယ်တိုင်မူကား အစိုးရအမှုထမ်းဘက်၌ တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ စက်မှုလက်မှု ကုန်သည် စသော ကိုယ်ပိုင်အလုပ်အကိုင်ဘက်၌သာ စိတ်ဝင်စားခဲ့လေသည်။ ငယ်စဉ်က လန်ဒန်မြို့တွင် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး၊ ရုက္ခဗေဒ၊ ဘောဂဗေဒ စသော ပညာရပ်များကို သင်ကြားခဲ့၍ ဥရောပတိုက်မြို့ကြီးအချို့ သို့ လှည့်လည်ပြီးလျှင် ဒေသန္တရဗဟုသုတအရပ်ရပ်ကို ဆည်းပူးခဲ့လေသည်။

မရှောင်မလွှဲသာသော ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ဗမာပြည်သို့ ပြန်လာပြီးနောက် မိဘများ၏ မလုပ်မနေရ တိုက်တွန်း ချက်ဖြင့် လယ်ယာဌာနတွင် အမှုထမ်းနေရာ ကိုယ်ပိုင် အလုပ်ကို လုပ်လိုသောဆန္ဒ ပြင်းထန်စွာရှိခြင်း၊ ဘာသာရေးဘက်၌ စိတ်ဝင်စားခြင်းတို့ကြောင့် အစိုးရ အမှုထမ်းဘဝမှ ထွက်ပြီးနောက် အိန္ဒိယပြည်အရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည်ပြီးလျှင် မစွမ်းအင်နီ ဘင့်ဆင့် စသော ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးများနှင့် ဘာသာရေးကို ဆွေးနွေးခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ကုန်သည်အလုပ်၊ သတ္တုတွင်းအလုပ် စသည်တို့ကို လုပ်နေစဉ်အတွင်း “မြန်မာ့ဗြူဟာ” ဂျာနယ်ကို မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့်အတူ တည်ထောင်ပြီးလျှင် ဝါသနာအလျောက် ပါဝင်ရေးသားလေသည်။

စီးပွားရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်စေကာမူ စာပေအရေး အသားဘက်၌လည်း အထူးဝါသနာထုံရကား “ဗြူ

ဟာခင်” ဟူသောအမည်ဖြင့် ဝတ္ထုဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့လေသည်။

*

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် (E-7) ခေါ် နာမည်ကျော်သူလှိုကြီးရေးသားသော (ဣတ္ထိယသူလှိုများ) အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဗြူဟာခင်နှင့် ဆွေးနွေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တောင်းပန်ချက်အရ ကောင်းနိုးရာရာ ဣတ္ထိယသူလှိုများအကြောင်းကို ကောက်နုတ်ရေးသားပါမည်ဟု ဝန်ခံရေးသားလိုက်ခြင်းဖြင့် ဤစာအုပ်ကို တိုင်းပြည်သို့ တင်ဆက်လိုက်ရပါတော့သည်။

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ အထူးကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းဖြစ်ရသော အချက်တစ်ချက်ရှိပေသည်။ ၎င်းအချက်ကား ဗြူဟာခင်မှာ အထက်ကဖော်ပြထားခဲ့သည့်အတိုင်း အနောက်နိုင်ငံမြို့ကြီးများ၌ နေထိုင်ဆည်းပူးခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ရာ ဤစာအုပ်မှာလည်း အနောက်နိုင်ငံမြို့ကြီးများတွင် ဖြစ်ပျက်ပုံကို အခြေတည် ရေးသားထားသောကြောင့် စာအုပ်ထဲကအတိုင်း ရေးသားရသည်ထက် ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်ခဲ့သူတစ်ဦးက ရေးသားသောကြောင့် ပိုမိုသရုပ်ပေါ်မည့်အချက်ဖြစ်လေသည်။ ဥပမာ ပဲရစ်မြို့တော်တွင် ဖြစ်ပျက်ပုံကို ရေးသားရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့စာရေးဆရာမှာ ပဲရစ်မြို့တော်သို့ ကိုယ်တိုင်ရောက်ဖူးလာသူဖြစ်ရကား ပိုမိုသရုပ်ပေါ်စေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရပေကြောင်း။

အချုပ်မှာ ဤစာအုပ်မျိုးကို စာဖတ်သူတို့ကား များ
 စွာမျှော်လင့်တောင့်တနေကြသည်ဟု သိရှိရသည့်အတိုင်း
 ကျွန်ုပ်တို့ တင်ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ စာဖတ်သူတို့
 အလိုနှင့် တိုက်ဆိုင်လျက် ဖတ်သူတိုင်း အကျိုးရှိနိုင်ပါ
 စေဟု မျှော်လင့်ရပေသတည်း။

နဂါးနီ

နိဒါန်း

ကျန်းမာတော်မူပါစခင်ဗျာ... မြို့အသံလွင့်ရုံမှ မိတာနှင့် အသံလွင့်နေပါသည်။ ယခု (E-7) ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ၎င်းကိုယ်တိုင် အနှစ် ၃၀ ကျော် သူလျှိုဋ္ဌာန မှာ အမှုထမ်းလာခဲ့တဲ့အတိုင်း ၎င်းကိုယ်တွေ့ သူလျှိုဗဟု သုတများနှင့်တကွ ဣတ္ထိယသူလျှိုကျော်များအကြောင်း ကို ပြောကြားပါလိမ့်မည်ဟူ၍ ကြေညာလိုက်လေရာ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ ရေဒီယိုနားထောင်သူတို့သည် ရေဒီယို ဓာတ်ခွက်ဆီသို့ စိတ်ဇောသန်စွာနှင့် နားစူးစိုက်ကြလေ ၏။

(E-7) ဆိုသော သူလျှိုကျော်ကြီး၏ အသံမှာ ရေဒီ ယိုဓာတ်ခွက်မှ လေးနက်ပြတ်သားစွာ ပေါ်ထွက်လာလေ ၏။ သူလျှိုကြီးမှာ အနှစ် ၃၀ အတွင်း မိမိကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဗဟုသုတအရပ်ရပ်နှင့်တကွ ဣတ္ထိယ အပျိုစင် သူလျှိုကျော်များ၏ အကြောင်းကို နားထောင်၍ မငြီးအောင် ပြောပြလေရာ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်မှ ရေဒီယိုဖွင့်၍ နားသောတဆင်သူတို့မှာ ရင်တဖိုဖို အသည်းတထိတ်ထိတ်နှင့် နားထောင်၍မငြီး၊

ရေဒီယိုအသံ ရပ်စဲသွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသော အမှုအရာမှာ ပေါ်လွင်၍နေလေ၏။ သူလျှိုကျော်ကြီး၏ ပြောကြားချက်၌ လှပချောမော၊ မြင်သူတိုင်း ဇောဘဝင် ကျကာ... မောလောက်သော အလှထိပ်တင် ဣတ္ထိယ ဂိုဏ်းဝင် အပျိုစင်ကလေးတို့သည် အချို့မှာ တိုင်းပြည် အတွက်လည်းကောင်း၊ အချို့မှာကား ငွေကြေးလာဘ် လာဘကို မျှော်မှန်း၍လည်းကောင်း အသက်စွန့်ဆံဖျား စွန့်စားရသော သူလျှိုလုပ်ငန်း၌ ပါဝင်အမှုထမ်းကြပုံတို့ မှာ ရင်ဘတ်စည်တီး အံ့ချီးမကုန်ပင် ဖြစ်ချေတော့၏။

အတိုက်အခံဂိုဏ်းနှင့်အပြိုင်

ဤသို့ (E-7) ခေါ် သူလျှိုကျော်ကြီး ပြောပြချက်ကို နားသောတဆင်သူတို့တွင် အတိုင်းအတိုင်းအပြည် ပြည်မှ မိမိတို့ဘက်တော်သား ဂိုဏ်းသားများလည်း ပါဝင်၍ ဉာဏ်ရည်ချင်းပြိုင်ရာ၌ (E-7) တို့ဘက်က အနိုင်ရခဲ့သဖြင့် အခဲမကြေဖြစ်နေကြသော ဆန့်ကျင် ဘက်ဂိုဏ်းသားတို့လည်း ပါဝင်သည်ဖြစ်ရာ ထိုသူတို့မှာ လွန်မင်းစွာ အငြိုးကြီးရကား ထို (E-7) ခေါ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အား အသေရရအရှင်ရရ သုံးမကုန်လောက်သော ဆုလာဘ်ကိုပေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်အများပင် ပါဝင်လေသည်။

သို့သော် ဆန့်ကျင်ဘက်ဂိုဏ်းသားတို့မှာ မည်မျှပင် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသူပုန်ထစေကာမူ (E-7) မှာ အမှတ်အသားမျှသာဖြစ်၍ လူကိုလည်း ဒိဋ္ဌဧကန်မသိ၊

နာမည်အမှန်ကိုမျှလည်း မပြောနိုင်ရကား ပုဆိုးခြုံထဲက
လက်သီးပြရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှမတတ်နိုင်ကြချေ။

ယင်းသို့ အတိုက်အခံ ဆန့်ကျင်ဘက်တိုင်းပြည်များက
အငြိုးထားသည်နှင့်အမျှ မိမိအမှုထမ်းခဲ့သော တိုင်းပြည်
နှင့် အမျိုးသားတို့ဘက်ကမူ...

- ၁။ တိုင်းပြည်၏ အကျိုးကျေးဇူးကို သိတတ်ခြင်း
- ၂။ ရဲရင့်ခြင်း
- ၃။ ဉာဏ်နှင့် ဆင်ခြင်တုံတရားရှိခြင်း
- ၄။ သတိတရားရှိခြင်းတည်းဟူသော

ရာဇဝသတီ မင်းစေလုလင်တို့၌ ရှိရမည့် တရားလေး
ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော (E-7) သူလျှိုကျော်ကြီးအတွက်
လေးမြတ်ကြည်ဖြူ ဂုဏ်ယူကြလေ၏။

*

အထက်ပါအချက်များကား မကြာသေးမီက ဥရောပ
တိုက် အသံလွှင့်ရုံတစ်ခုမှ နိုင်ငံရေးသူလျှိုကြီးတစ်ယောက်
သည် မိမိ အနှစ် ၃၀ အတွင်း တွေ့ခဲ့ရသော ဗဟုသုတ
အဝဝတို့ကို ကမ္ဘာသို့ ဖြန့်ဖြူးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေ၏။
ဤသို့ အသံလွှင့်ပြီး၍ မကြာမီပင်လျှင် ဤဗဟုသုတ
များကို လူတိုင်းဖတ်ရှုနိုင်ရန်၊ စာအုပ်စာတမ်းထုတ်ဝေရန်
တိုက်တွန်းကြသည့်အတိုင်း (E-7) ခေါ် သူလျှိုကျော်
ကြီးကပင် “ကျွန်ုပ်သူလျှို” (I am a Spy) ခေါ် စာအုပ်
တစ်အုပ်ကို ထုတ်ဝေလိုက်လေရာ လန်ဒန်မြို့ သတင်းစာ
တိုက်များတည်ရှိရာ ဖလီလမ်းတွင် အထင်အရှားဆုံးဖြစ်

သော “ဒေလီ တယ်လီဂရပ်” သတင်းစာကြီးက(E-7) ခေါ် သူလျှိုကြီးမှာ မိမိကိုယ်တိုင် အနှစ် ၃၀ ကျော် တွေ့ ခဲ့ရသော ဗဟုသုတအဝဝတို့ကို အဆီညှစ်ကာ ဖြန့်ဖြူး လိုက်ခြင်းဖြစ်ရကား အလွန်တရာ ခက်ခဲရှုပ်ထွေးလှ သော သူလျှိုလုပ်ငန်းကြီးမှာ အဘယ်မျှ အသက်ဆံဖျား စွန့်စားရကြောင်း ဆွဲကိုင်၍ပြလိုက်သကဲ့သို့ သရုပ်ပါလှ သဖြင့် ဤစာအုပ်မှာ လူတိုင်း လက်မလွတ်တမ်း စွဲလမ်း မည့်စာအုပ်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထောက်ခံရေးသားလေသည်။

ထိုမှတစ်ပါး “ကျွန်ုပ်တွေ့ခဲ့ဖူးသော ဣတ္ထိယသူလျှို များ” ခေါ်စာအုပ်မှာ (အီ-၇) သူလျှိုကျော်ကြီး နောက် ဆုံးရေးသားသည့်စာအုပ်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ဤစာအုပ် တွင်ကား နုနယ်နွဲ့နှောင်း ဖော့ဖယောင်းပမာ ဣတ္ထိယ ခင်ကညာတို့သည် ယောက်ျားများနှင့် နင်လားငါလား သူလျှိုလုပ်ငန်း၌ အသက်ဆံဖျား စွန့်စားအမှုထမ်းကြပုံ တို့ကို အသည်းယားစဖွယ် ဖော်ပြထားလေသည်။ သို့ ရာတွင် ဘေးရန်အပေါင်း ဝိုင်းဝန်းနေသော သူလျှို လုပ်ငန်းတွင် မိန်းမများ ပါဝင်အမှုထမ်းခြင်းအကြောင်းကို ရေးသားရာ၌ အပိုမပါ၊ မိမိတွေ့ ရသမျှကို တိတိကျကျ ရေးသားထားလေသည်။ ဤစာအုပ်မှာလည်း ကမ္ဘာကျော် သူလျှိုစာအုပ်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း “ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှဆုံးသူလျှိုမ” ဟု ထင်ရှားသော မာတာဟာရီသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးက အံ့ဩလောက်အောင် တန်ခိုးထွားစဉ်က ရင်းနှီးစွာ သိ ကျွမ်းဆက်ဆံဖူးသူတို့အနက် ဤ (E-7) ခေါ် ပုဂ္ဂိုလ်

ကြီးတစ်ဦးလာလျှင် အသက်နှင့်ကိုယ်မကွာ အသက်ရှင်
နေသည်ဟု သိရလေသည်။

ထို့ကြောင့် (E-7) သူလျှိုကြီး၏ ရေးသားချက်များမှာ
နောက်ဆုံး အစုံအလင်ဆုံးသော သူလျှိုစာအုပ်ဟု ထင်
ရှားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါ (E-7) သူလျှို
ကျော်ကြီး၏ ကိုယ်တွေ့ကုတ္တိယသူလျှိုများအကြောင်း
စဉ်မှ သင့်လျော်ရာကို ရွေးချယ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်
အနောက်နိုင်ငံများတွင် သွားရောက်ပညာသင်ကြားခဲ့
ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တွေ့ခဲ့ရသော ဗဟုသုတအရပ်ရပ်ကို
ပေါင်းစပ်ပြီးလျှင် ဤစာအုပ်ကို ကြိုးပမ်းရေးသားလိုက်
ရခြင်းဖြစ်ပေကြောင်း။ ဤသို့ရေးသားရာ၌ (E-7) သည်
မိမိတွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဗဟုသုတအရပ်ရပ်ကို ကမ္ဘာအရပ်
ရပ်သို့ ပြောပြသည့်အနေဖြင့် ရေးသားမည်ဖြစ်ပါကြောင်း။

မြို့ဟာခင်
ရန်ကုန်မြို့၊ ၁၉၄၁ ခုနှစ် မတ်လ ၅ ရက်

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း ၁ ပုံးဆန် - မဂ္ဂမ်းပုံး

စစ်မက်ရေးရာအတွက် တစ်ပြည့်တစ်ပြည် တစ်နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ အားကြိုးမာန်တက် နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်ကြံဆောင်ရွက်နေကြသည့် ဤခေတ်ကြီးအတွင်း ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံရသော စုံထောက်သူလျှို့တို့ အနက် ဣတ္ထိယတို့ စခန်းသွားပုံများလည်း အံ့ဖွယ်သရဲရှိပေ၏။

အောက်ပါအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဦးစွာပထမ ပဏာမပြု၍ ရွေးချယ်ရခြင်း အကြောင်းကား ဤပြင်သစ်တိုင်းသူ ‘လူဝီမာရီဟာဘို’ ဆိုသူ မိန်းမပျိုကား ရူပနိကာယ်၊ သဒ္ဒနိကာယ်နှင့်တကွ လူအများတို့၏ ထင်မြင်ချက်၊ ရည်မှန်းချက်အရ သူလျှို့မတို့၏ ကြန်အင်လက္ခဏာ အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံပြီးလျှင် ယောက်ျားတို့စိတ်ကို လှုပ်ရှားစွဲမက်လောက်အောင် သွေးဆောင်နိုင်သော မာယာတို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံရကား ပြင်သစ်ပြည် “ပဲရစ်” မြို့တော်ရှိ ဇာတ်ခုံပေါ်တို့တွင် “ကချေသည် လူလူ” ဟူ၍ အကျော်တစောရှိပေသည်။

ဂွမ်းပုံးကဲ့သို့ ဖြူနုစိုပြည်သော အသားအရေ၊ ထွားကျိုင်းပြေပြစ်သော ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းနှင့်တကွ ပြာရည်ရွမ်း၍ ကျယ်ဝန်းသော မျက်လုံးမျက်ဖန်တို့မှာ မခုတ်တတ်သည့်ကြောင်ကဲ့သို့ သူတော်ယောင်ရှိချေ

၏တကား။ သို့ပါလျက် သစ်ပင်ပန်းမန်တို့ သိုက်မြိုက်စွာ စီတန်းစိုက်ပျိုး၍ ပဲရစ်မြို့တော်သူ မြို့တော်သားတို့ ဂိုက်ပြည့်ဆိုက်ပြည့် ဖက်ရှင်ထုတ်သော “ဘော်လေဘဒ်စ” ခေါ် သာယာသော လမ်းမတော်ကြီးတွင် သဘာဝဓလေ့အလိုက် သိမ်မွေ့သော ပရိယာယ်တို့ဖြင့် ယောက်ျားတို့ထံမှ ရွှေငွေစိန်ကျောက် လက်ဝတ်လက်စားများကို ပဏ္ဏာလက်ဆောင်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ မတတ်သာမူ ဟိုတယ်တွင် တစ်နပ်စာမျှသော ညစာအဖို့ သော်လည်းကောင်း မြို့မြိုက်၍ ပိုင်းလုံးချသည့်အတတ်တွင် ပါရဂူဟု ခေါ်လောက်ပေသည်။ သို့သော် သဘင်အတတ်တွင်ကား အညံ့ဖျင်းဆုံးသော ကချေသည်တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ သို့ကြောင့် ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့ ထက်ကား နောက်ကွယ်ရာ အားလပ်နားနေခိုက်အချိန်တွင် ပိုးပန်းသူတို့၏ ပွဲတောင်းခြင်းကိုသာ ခံရပေသည်။

ဤ “လူဝီ” ကဲ့သို့သော မာယာသည် မိန်းမအဆင့်အတန်းအစားတို့ကား လှဂုဏ်မောက်လျက် အသုံးအစားကြီးခြင်း၊ လော်လီခြင်း လွန်ကဲရကား ရသမျှငွေကြေးများမှာ ကုန်ဆုံးပြတ်လပ်ရုံမျှမက ကြွေးရှင်မြည်ရှင်တို့က ကြွေးမှုဝါးရမ်းနှင့် အမြဲတစေ လိုက်လေ့ရှိချေသည်။

ထိုခြေမျိုးသို့ကျရောက်သော မိန်းကလေးတို့သည်ကား သူလျှိုတို့နှင့် နိုင်ငံရေးစုံထောက်ကိုယ်စားလှယ်တို့၏ ခဲရာခဲဆစ် အရေးကြီးသောအချက်တို့ တွေ့ကြုံသည့်အခါ ဣတ္ထိယတို့၏ စစ်ကူကို လိုအပ်သည့်အတိုင်း တည်ကြက်သဖွယ် တွင်ကျယ်စွာ အသုံးချလေ့ရှိကြ၏။

ဤမာယာသည်ကလေး၏ သင့်လျော်သော အရည်အချင်းတို့ကို မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ တွေ့ကြုံသိရှိရကား ကျွန်ုပ်နှင့် ကြိဖော်ကြိဖက် ပါတနာနှစ်ယောက်သည် သဘောကိုက်ညီသည့်အားလျော်စွာ ဤမိန်းကလေးကို ဦးစွာစတင်၍ အသုံးချရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ယောက်ျားတို့ထံမှ ငွေမြို့မြိုက်သော သေးနပ်သည့် ပိုင်းလုံးအတတ်ထက် သိမ်မွေ့ခန့်ညားသည့်

နိုင်ငံရေးစုံထောက်ပညာကို သွန်သင်ဆုံးမပြသကြလေသည်။ ဤအရေးတွင် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော လျှို့ဝှက်သည့်သတင်းများကို ရယူနိုင်ကြောင်း မျှော်တွေးယူဆမိသည်နှင့် လိုက်လျောညီစွာ လူဂီကိုယ်တိုင်ကလည်း သင်ပြသမျှကို အားထုတ်မှတ်သားခဲ့လေ၏။

မြင်သူတကာ မက်မောလောက်သော ဤမာယာသည်ကလေး၏ ပထမစွန့်စားချက်မှာ ရုရှားပြည်အရေးတော်ပုံတွင် ထမြောက်အောင်မြင်ခဲ့သည်ကို သိဒ္ဓိတင်လောက်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လိုအပ်သော လျှို့ဝှက်သည့်သတင်းတစ်ခုကို ဆောင်ကျဉ်းသည်ပိုးသည်နှင့်အမျှ ထိုက်တန်သော ဆုလာဘ်တို့ဖြင့် ချီးမြှင့်လိုက်၏။

ယင်းသို့ မပင်မပန်းရရှိသော ငွေကြေးအမြောက်အမြားတို့ဖြင့် ဝတ်စားတန်ဆာ အိမ်မှုခမ်းနားတို့မှစ၍ အထက်တန်းစားလေဒီကြီး သဖွယ်အခြေသို့ ရောက်သွားလေရာ ပဲရစ်မြို့တော်၏ ပေါ်လွင်မြူးထူးရာ အရပ် “ဘော်လောဘဒ်စ” မည်သော လမ်းမတော်တစ်ခွင်နှင့် ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ကျော်ကြားဖူးသည့် “ကချေသည် လူလူ” ကလေးမှာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ကြန်အင်လက္ခဏာပြည့်စုံစွာ သက်ရွယ်ငယ်နု တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်သူ ဤမိန်းကလေးကား အပျော်ကြူးသော ဤပဲရစ်မြို့ကြီးဝယ် လူကုံထံ အတန်းအစားများနွဲ့သော ပွဲတိုင်းတို့တွင် တင့်တယ်ခုံညားစွာ မြင်တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် အဘယ်သူများက ထောက်ပံ့လေဘိသနည်းဟု အများသူတို့ စဉ်းစားမရ အံ့ဩကြပေ၏။

များမကြာမီ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဘေးအန္တရာယ်မြားမြောင်သော သူလျှိုလုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် အကြောင်းမလှ၊ ဒုက္ခတွေ့ကြုံ၍ အလုံးစုံ ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်လေရာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း အသက်ကို လက်လှထွက်ပြေးရလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား စေစားသူတို့မှာလည်း ထောင်

သောင်းမကသော ငွေကြေးများ ဆုံးရှုံးနစ်နာသည်သာမက ကျော်
မကောင်းအောင် ငါးပါးကြီးမှောက်ရခြင်းမှာ ယခုတိုင် ပြန်ပြောင်း၍
တွေးဝံ့စရာမရှိအောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ဤသို့ပျက်စီးရခြင်း
အကြောင်းရင်းကား ကျွန်ုပ်တို့ စတည်စီစဉ်စဉ်က ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ လူ
တို့၌ ဖြစ်ပျက်ရာသော သဘာဝသဘောတရားကို ထည့်သွင်း၍ မစဉ်းစား
ဘဲ လစ်လပ်ခဲ့မှုကြောင့်ဖြစ်ချေသည်။

အကြောင်းသော်ကား ကျွန်ုပ်တို့အထင် မာယာသည် လူဝီကလေး
၏ သည်းစိုင်းညှာနုကလေးသည်ကား ကြက်ပေါင်စေးဖြင့် သွင်းလုပ်ထား
သည့်အလား ချစ်ခင်စုံမက်တွယ်တာမှုတို့တွင် ရှိန်းပြီးသည်ဟု တထစ်ချ
မှတ်ခြင်း မှားယွင်းသည်နှင့်အမျှ သူ့ခမျာလည်း သွေးနှင့်ကိုယ်၊ သားနှင့်
ကိုယ်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ လျှို့ဝှက်သည့်သတင်းတို့ရယူရန် သွေး
ဆောင်ညှစ်ထုတ်ရမည့် လူကိုယ်တိုင်အပေါ်ထက် မေတ္တာသက်ဝင်
ချစ်ခင်စုံမက်မိချေရကား ကျွန်ုပ်တို့အား ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်ပြုကာ
အကြံအစည်အလုံးစုံကို ဖော်လေသဖြင့် လူလုံးလက်လှ ပြေးလွှားကြရလေ
သတည်း။ ဤကား ဣတ္ထိယသူလျှို့များကို အသုံးချရာ၌ သတိထားရမည့်
အချက်များပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်ဆိုသကဲ့သို့
“လူဝီဟာဘို” အပျိုချောကို သူလျှို့အရာတွင် ယောက်ျားများကျလောက်
သော ရူပါရုံနှင့် အမှုအရာမှာ ပြောမကုန် အံ့မခန်းစေကာမူ ပါဏုပေတံ
အသက်ထက်ဆုံး ဘယ်သောအခါမျှ အသုံးအစွဲမပြုပါတော့ဘူးဟု
စိတ်ပျက်စွာ သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်လေသတည်း။

ထို့နောက် ဒီသူငယ်မကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားလေရာ သူ့ခမျာမှာ
လည်း ကြိရာမရသည့်အဆုံး၌ ဥရောပတိုက်တွင်လှည့်လည်၍ ကပြသော
ယိမ်းအဖွဲ့သဘင်တွင် ပါဝင်အမှုထမ်း၍ ပရိယေသန ဝမ်းရေးကျောင်းရ

လေသည်ဟု ကြားမိ၏။ သို့သော်လည်း တစ်ပါးသောအခါသမယ၌ ဤမာယာသည်မကလေးကိုပင် သုံးကွက်ပေါ်လာပြန်ရာ ၎င်း၏အကူအညီကိုတောင်းဆိုရန် ပဲရစ်မြို့တော်တွင် အချိန်နှောင်းသည့်ကာလအခါဝယ် အလေဏတော ပျော်ရွှင်လိုက်စားသူတို့ မွေ့ရာဟိုတယ်၊ ဘယ်အရေးမကျန် တစ်ညဦးလုံးလုံး ဒရောသောပါး လိုက်လံရှာဖွေရပြန်သေး၏။

နိုင်ငံခြားသူလျှိုလုပ်ငန်းတွင် အနှစ်သုံးဆယ်တိတိ အမှုထမ်းခဲ့သည်နှင့်အမျှ တွေ့ကြုံဖူးသည့် ထူးခြားသောအဖြစ်အပျက်အခန်းတို့တွင် ဤအကြိမ်သည်ကား အံ့ဖွယ်သရဲကြီးပေတည်း။ သို့ကလို အခြင်းအရာတို့သည်လည်း မမျှော်လင့်သည့်အခိုက်အတန့်၌ ဖြည်းညင်းစွာ ပေါ်ပေါက်လာတတ်လေ့ရှိ၏။

ဖြစ်ဟန်ကား ကျွန်ုပ်မှာ ပြင်သစ်ပြည်ကြီး၏ မြို့တော် အေးချမ်းသာယာရေးမှူး သေနာပတိကြီး၏ အလုပ်ဝတ္တရားဆိုင်ရာ သုလ္လိမာရန်ကို ခုခံကာကွယ်ရေးဌာန၊ နံပါတ် ၅ အဖွဲ့တွင် ကြီးမှူးသူအရာရှိထံမှ မပြောပလောက်သော စုံထောက်မှုကလေးတစ်ခုကို ရွက်ဆောင်ရန် လက်ခံမိသည်ကစ၍ ပတ်သက်စွပ်ထွေးခြင်းဖြစ်ပေါ်လေသည်။

ဤအရာရှိ၏ လက်အောက်ငယ်သား အသိုက်အဝန်းတွင် ဟော်လန်ပြည်သား ဒတ်ချ်လူမျိုးတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ပြောရေးဆိုတာနှင့် တကွ ရုပ်ရည်ရူပကာယကိုက်ညီမျှသောအခန်းကို ကွက်စေ့အောင် ဇာတ်ခင်းနိုင်သူ မပေါ်ပေါက်သည့်အခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ လုံးရပ်သဏ္ဍာန်နှင့်တကွ ဟန်ပန်လေသံပါ ရွေးမရအောင် မိမိကိုယ်ကိုယ် ပြုပြင်ခြယ်လှယ်နိုင်သော သတ္တိထူးတစ်ခုရှိရကား အဆင်သင့်ရွက်ဆောင်ရေး ကြံပြန်လေသည်။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ကျွန်ုပ်မှာ ဒတ်ချ်လူမျိုးပိုင် အရှေ့အိန္ဒိယကျွန်း

များတွင် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ ကိုယ်တိုင်နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည့်အားလျော်
 စွာ ဒတ်ချ်ဘာသာစကားအပြောတွင် အာလုပ်သံနှင့် ရှေးဆန်သောအမူ
 အရာတို့နှင့်တကွ ပြည့်စုံရကား ဂျာဗာကျွန်းတွင် ပေါက်ဖွားသော
 “ဘာဂျာ” ဟူ၍ပင် မှတ်ယူထိုက်သည့်ပြင် ဤလူမျိုးတို့၏ ဓလေ့အ
 လျောက် အညိုရောင်ချိုင့်ခွက်အတွင်းမှ ဟော်လန်တိုင်းဖြစ် ဂျင်အရက်ကို
 ၎င်းတို့နည်းတူ ရေတစ်စုံတစ်ရာ မရောစွက်ဘဲ ဣန္ဒြေမပျက် သောက်စွမ်း
 နိုင်၏။

ဤနံပါတ် ၅ ဌာန သူလျှိုအဖွဲ့ဝင်အပေါင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်နှင့်
 ကောင်းစွာ အကျွမ်းဝင်သော်ငြားလည်း ကျွန်ုပ်အား လုံးဝ အားထားယုံ
 ကြည်လောက်သူတစ်ဦးအဖြစ် အမှတ်ထားသည်ဟု မဆိုသာချေ။ သို့
 သော် ဤအရေးတွင် စေစားသည်ကို ထောက်ချင့်ရန်သာရှိ၏။ ထိုအချိန်
 တွင်လည်း ကျွန်ုပ်သော်ကား ပဲရစ်မြို့တော်ကြီးတွင် အလုပ်အကိုင်
 အတည်တကျမရှိ။ မြောက်သစ်ကိုင်းလွတ်သကဲ့သို့ ယောင်ကန်းကန်း
 ဖြစ်နေခိုက်၊ အဖွဲ့ကြီးမှူးသူက ခေါ်ငင်သည်ကိုကား အားပါးတရရှိရ၏။

အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သည့်အလျောက် သိရှိရန်အချက်တစ်ခုကား
 ဥရောပတိုက်အပါအဝင် အသီးသီးသော တိုင်းပြည်တို့မှ သူလျှိုစုံထောက်
 ဌာနတို့တွင် ကုန်ကျသောစရိတ်တို့ စုပေါင်း၍ တွက်ဆသော် ၁၉၃၇
 ခုနှစ်အတွင်းတွင် ရွှေဒင်္ဂါးပေါင်ပေါင်း သုံးကုဋေမျှ ကုန်ကျလေသည်ဟု
 မှန်းဆသည်ဟု ခိုင်လုံသောသတင်းတစ်ခု ရရှိလေသည်။ ယင်းသို့
 သူလျှိုစုံထောက်ဌာနတို့က ကုန်ကျသည့်အလျောက် ထိုသူလျှိုတို့ရန်ကို
 ကာကွယ်တွန်းလှန်ရန် သုံးစွဲရသည့် တစ်ဖက်စရိတ်မှာလည်း သည့်ထက်
 နည်းမည်မဟုတ်ပေ။ အကျွန်ုပ် ယခု ရွက်ဆောင်ရမည့်လုပ်ငန်းမှာ
 အတိုက်အခံ တွန်းလှန်ရမည်ဘက်က ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ ခင်းကျင်းရမည့်အကြောင်း ဖြစ်ပေါ်လာရ

ခြင်းမှာ ဒတ်ချ်လူမျိုးတစ်ယောက်သည် မြေထဲပင်လယ်အတွင်း လှည့်လည်စောင့်ရှောက်ရန် ချထားသော ပြင်သစ်စစ်သင်္ဘောပေါ်တွင် အမှုထမ်းသည့် ရေကြောင်းစစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက်ထံမှ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ လျှို့ဝှက်သော အရေးတကြီးသတင်းတစ်ခုကို လာဘ်ပပ်သကာပေး၍ ရရှိယူငင်သွားကြောင်းနှင့် ဆိုင်ရာက စွပ်စွဲလေသည်။ သို့သော် ဤစွပ်စွဲချက်မှာ ခိုင်လုံသောသက်သေခံအခြေမရှိရကား ဆိုင်ရာက အရေးယူနိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းမရှိသဖြင့် ဤသတင်းကို မပေါက်ကြားရလေအောင် သိပ်သည်းစွာ ဆိုင်းငံ့ထားရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ဒတ်ချ်လူမျိုးတစ်ယောက်အနေနှင့် ရုပ်ပြောင်း၍ ဤအမှုကို စုံစမ်းရန် လွှဲအပ်လေသည်။

ထိုစစ်ဗိုလ်ကလေး၏ မျိုးရိုးဇာတိမှာ မှူးမတ်မျိုးမှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရကား ဩဇာတန်ခိုး လွှမ်းမိုးထက်မြက်သော အရေးပါအရာရောက်သူတို့နှင့် အားကိုးဖွယ် အဆက်အနွယ်ရှိသည့် ပြင် ကိုယ်တိုင်လည်း မိမိထမ်းဆောင်သည့်ဘက်တွင် စွန့်စားရဲရင့်သူဟူ၍ ပိုမိုအရေးကြီးသည်နှင့်အမျှ ဆိုင်ရာဌာန အကြီးအမှူးနှင့်တကွ အေးချမ်းရေးမှူး သေနာပတိကြီးတို့မှာ ခေါင်းချင်းရိုက်မျှ လေးလံသော တာဝန်ဝတ္တရားကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေသတည်း။

ကျွန်ုပ်ဆောင်ရွက်ရမည့် အခွင့်အရေးမှာ 'တယူးလွန်း' မည်သော ပြင်သစ်ပင်လယ်ကမ်းခြေ သင်္ဘောဆိပ်မြို့တစ်မြို့သို့သွား၍ အဆိုပါ ဒတ်ချ်လူမျိုးတစ်ယောက်၏ အသွင်ဖြင့် ၎င်းစစ်ဗိုလ်ကလေးအား သွေးဆောင်ခြင်း အနည်းနည်းတို့နှင့် တိုင်းပြည်အကျိုး ပျက်ပြားမှုအတွက် လုံခြုံစွာ လျှို့ဝှက်ထားသော သတင်းတစ်ခုခုတစ်ရာရာကို လှည့်ဖြား၍ ရယူပြီးနောက် ထိုအချက်ကို လက်ကိုင်ပြု၍ သက်သေခံတင်ရန်ဖြစ်လေသည်။

ဤလုပ်ငန်းမျိုးသည် လွန်စွာမှ ဆိုးရွားညစ်စုတ် စက်ဆုတ်ဖွယ်မှန်
 ၏။ အဘက်ဘက်ကလည်း ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့၏။ သည့်နောက်အခါ
 ကာလများ၌လည်း ကြဉ်းဆောင်ခဲ့၏။ သို့သော် အဘယ်အခါမှ မိမိ
 သဘောဆန္ဒအတိုင်း နှစ်ခြိုက်သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ချေ။ အကျွန်ုပ်အဖို့မှာ
 ကား စိတ်ပျက်ဖွယ်နှင့် ဘေးအပေါင်းခြံရံသော ဖြောင့်မတ်စွာ စွန့်စားမှု
 သူလျှိုအလုပ်ကို ရဲဝံ့စွာလုပ်လို၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် ကြည့်ပြန်သော် တစ်မျိုးသားလုံး၏ ငြိမ်းချမ်း
 သာယာမှုတွင် ပဓာနအရင်းခံဖြစ်သော လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းအပ်သော
 အချက်တို့ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရပေမည်။
 ဤအရေးကြီးသော အချက်အလက်တို့ကို ထိခိုက်မည်ဖြစ်စေ၊ ပေါက်
 ကြားမည်ဟု မသင်္ကာခြင်း ရှိလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မည်ကဲ့သို့ပင်
 နိမ့်ကျယုတ်မာသောနည်း နိဿယပင် ဖြစ်စေမူလည်း အမှန်ကို ရောက်ရှိစေ
 ရန် ရွက်ဆောင်ဖို့အရေးကို မတွန့်တိုသင့်ကြပေ။

သို့သော် ဤတာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ကျွန်ုပ် သဘောတူညီလိုက်ရ
 ခြင်းမှာ ပြည်ပိုင်အစိုးရတို့က အမှုထမ်းတစ်ဦးတစ်ယောက်အား အမှု
 တစ်ခုကို စုံစမ်းရန် နေရာချထားလွှဲအပ်သည်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ပယ်
 ခဲ့သော် ဤသူ့အပေါ်ထက် အယုံအကြည်ကင်းမဲ့သည့် သဘောထားမျိုး
 ဖြင့် နောင်သောအခါလည်း တာဝန်ခံအလုပ်မျိုးတို့ဖြင့် ချီးမြှင့်ခြင်းမခံရ
 တတ်ဘဲ ဘူးသီးနုကို အမွေးသပ်သကဲ့သို့ ရှေ့တက်လမ်း ကျိုးစေတတ်လေ
 သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုဒတ်ချ်လူမျိုးဆိုသူ၏ ဓာတ်ပုံများနှင့်တကွ
 အကျင့်စရိုက်အလုံးစုံတို့ကို သရုပ်ပေါ်အောင် မှတ်ပုံတင်ထားသော
 စာရွက်စာတမ်းများကို ကြည့်ရှုမှတ်သားလေ့လာ၍ ထိုသူ၏ ရုပ်အသွင်
 အပြင်ဖြင့် တူလုံးမြို့ ထိုသူတည်းခိုလေ့ရှိသော ဟိုတယ်တွင် စစ်သင်္ဘော

မှ စစ်ဗိုလ်ကလေး ကမ်းသို့အတက်ကိုသာ စောင့်ဆိုင်းနေရတော့၏။

ထိုဒတ်ချ်လူမျိုးဆိုသူနှင့် စစ်ဗိုလ်ကလေးတို့၏ အမည်နာမ အစစ်အမှန်ကို ထုတ်ဖော်၍ ရေးခွင့်ရေးထိုက်မရှိရကား ဒတ်ချ်လူမျိုး၏ နာမည်ကို “မိုန်ဟား” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ စစ်ဗိုလ်ကလေး၏အမည်ကို “လက်(ဖ်)တင်နင်ရှိုင်း” ဟူ၍လည်းကောင်း မှည့်လိုက်ရပေသည်။

အများတည်းခိုရာ ဟိုတယ်တိုက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုတွင် တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော လူရုပ်သွင်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ မလွဲမချွတ် တွေ့မြင်သူအများတို့ ယုံကြည်နိုင်စေရန်မှာ ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် တော်ရိ လျော်ရိ ပရိသတ်ကျရုံမျှ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း ပြုမှုရသည်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ၎င်း သူ၏ နှုတ်အမူအရာ ကိုယ်အမူအရာနှင့်တကွ ဤသူစားတတ်သော ဟင်းလျာမျိုး၊ ဤသူသောက်တတ်သော အရက်၊ ဆေးလိပ်မကျန် ချွတ် စွပ်မလွဲကျရမည်ထက် ဟိုတယ်အိပ်ဆောင်ခန်းမတို့ကို စောင့်ရှောက် သိမ်းဆည်းရသူ၊ အစေခံမိန်းကလေးနှင့် ချစ်ပန်းပွင့်ခဲရသည်မျှကို လက်ဆက်ရသည့်တာဝန်အထိ အားထုတ်ကြိုးစားခြင်းတို့ဖြင့် မအား မလပ် ဆောင်ရွက်ရသည်ကား လွယ်ကူသည်ဟု မမှတ်သင့်ချေ။ ထို ထက် ဤအကြံအောင်မြင်ရန်မှာ ဤစစ်ဗိုလ်ကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ် ယောက် ဦးစွာပထမ ရင်ဆိုင်တွေ့သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်အပေါ် ယုံမှား သင်္ကာမကင်းဖွယ် တွေ့ခဲ့ပါက ခဲလေသမျှ သဲရေကျသည်ထက် ဖွတ် သည်ထက် ညစ်မှာ စိုးရလေသောကြောင့် လွန်စွာမှ စိုးရိမ်မကင်းဖွယ် နှောင့်နှေးဗျာပါဖြစ်ရ၏။

ယင်းသို့ အကြံအောင်မြင်ရန်အရေးမှာ ပထမအကြိမ် တွေ့ဆုံပုံ ပေါ်တွင် တည်နေသည်ဖြစ်ရကား ဘုရားရှင်တန်ခိုးတော်ကြောင့် ချော မောပါစေဟူ၍သာ ဆုတောင်းရတော့၏။ ယနေ့ကား စစ်ဗိုလ်ကလေး လာရောက်မည့်နေ့ဖြစ်လေသည်။

ဤစစ်ဗိုလ်ကလေးမလာမီ တစ်နာရီကျော်လောက်ကပင် ဆိုင်ရာမှ ကျွန်ုပ်အား တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှကူညီရန် လွှတ်ထားသူထံမှ စကားပြော သံကြိုးဖြင့် လာမည့်အကြောင်းကို သိနှင့်ရလေ၍ အကျွန်ုပ်မှာ မည်သည့် နေရာ၊ မည်သည့်စားပွဲတွင် မြင်လောက်အောင်ထိုင်မှ သင့်လျော်မည်။ မည်သို့နှုတ်ဆက်၍ မည်သည့်စကားကို ပြောဆိုရမည်။ အလုံးစုံတို့ကို တစ်ယောက်တည်း ဇာတ်တိုက်စခန်းသွားနေနှင့်လေပြီ။

စစ်ဗိုလ်ကလေး ရွှင်းဆိုသူသည် ရေကြောင်းဘက်ဆိုင်ရာ မိမိ အဖော်အပေါင်းများနှင့် ညစာစားရန် ဟိုတယ်အတွင်း ထမင်းစားခန်းထဲ သို့ ဝင်လာသည့်အခါ အဝင်အဝနှင့် နီးကပ်ရာ စားပွဲကလေးတစ်ခုတွင် အနောက်နိုင်ငံ ထုံးစံလေ့အတိုင်း ညနေဝတ် အင်္ကျီဘောင်းဘီ၊ သားရေ ဖြောင်ဘွတ်ဖိနပ် စုံလင်စွာဖြင့် ထိုင်နေလေရာ ဒတ်ချ်လူမျိုး လူချမ်းသာ တစ်ယောက်၏ အသွင် တစ်သဝေမတိမ်း ဆောင်စေခြင်းငှာ ညနေဝတ် ရှုပ်အင်္ကျီကြွေတိုက်၊ အမာခံရင်ဖုံးအနားပတ် ကြယ်ကြီးပေါ်တွင် ပြူးနေ သော စိန်ကြယ်သီးနှစ်လုံးတို့နှင့် ဘယ်ဘက်လက်သန်းတွင် ဝတ်ထား သော စိန်လက်စွပ်ကြီးတို့ဖြင့် ထူးခြားစွာ သိလွယ်နိုင်ရန်အကြောင်းပင် တည်း။ ဤမှတစ်ပါး “မိုန်ဟား” ဆိုသူ ဒတ်ချ်လူမျိုး၏ သရုပ်ပေါ်စေရန် ကျွန်ုပ်ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် စစ်ဗိုလ်ကလေးနှစ်သက်သည်ဟု သိရှိရသော ဟော်လန်တိုင်းဖြစ် ဂျင်အရက်တစ်ပုလင်းကိုလည်း တင်ထားလျက် အနီး အနားရှိစားပွဲတွင် ထိုင်နေသူတို့နှင့် ဖီလာဆန်ကျင်သော ဂျာဗာကျွန်းဖြစ် ဆေးပြင်းလိပ်ရှည်ကြီးကိုလည်း ပါးစပ်တွင်ကိုက်လျက်ရှိ၏ ။

စစ်ဗိုလ်ကလေးရွှင်း၏ ဇာတ်ပုံကို မြင်သိပြီးဖြစ်သည်နှင့် ဝင်လာ သည့်လူသိုက်တွင် အသက် ၂၆ နှစ်ရွယ် ပုပျပ်ပျပ်လူရည်သန်ကလေး တစ်ယောက်ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရွှင်းဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိ သော်လည်း လာမည်ကို အကင်းသိ၍ မျှော်စောင့်နေကြောင်း မရိပ်မိစေ

ရန် မသိယောင်ဆောင်၍ လျစ်လျူရှုနေပါလျက် စစ်ဗိုလ်ကလေးသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ တန်း၍လာပြီးလျှင် “ဝွတ်ဒ်အီးဗင်းနင်း... မိုန်ဟား ဘယ်တော့ပြန်ရောက်သလဲ” ဟု ကျောင်းသားကလေးများ ကျောင်းဆင်း ချိန်တွင် မြူးတူးလေ့ရှိသော အသံမျိုးဖြင့် နှုတ်ဆက်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ပထမအစမ်းစာမေးပွဲအောင်ပြီဟူ၍ ဝမ်းသာမိလေ၏။

သို့သော် မမျှော်လင့်သေးဘဲ အခန့်သင့်တွေ့ဆုံမိသောအနေမျိုး ဖြင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ “အို တစ်နေ့ကပဲ မောင်ရေ၊ ခရီးလမ်းကြိုတာနဲ့ မောင်နဲ့လည်း တွေ့ချင်သေးတဲ့ဆန္ဒကြောင့်”

ရွှိုင်း။ ။ “ဦးကလေး... အဲဒါမျိုးတွေ ချစ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ဩ ဒါထက်... ဒီအရက်နဲ့ ဒီဆေးလိပ်ကြီးမျိုးကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းရှိသကိုး ဦးရဲ့... ခဏခွင့်ပြုပါဦးနော်။ အဖော်တွေပါသေးလို့” ဟု စကားကိုဖြတ် ၍ ပါလာသူအဖော်တစ်သင်းတို့ရှိရာသို့ သုတ်သုတ် လှမ်းသွားလေ၏။

ယင်းသို့ စကားပြောနေစဉ် ပဲရစ်မြို့တော်မှ သူလျှိုအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး သည် “ဘော်ဆေး” အမည်ခံဖြင့် အနီးရှိ စားပွဲငယ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင် လျက် သူ၏ဦးခေါင်းကို မသိမသာ ငဲ့စောင်း၍ ညိတ်ပြလိုက်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ် စခန်းသွားချက်ဟန်ကျနေပြီဟု သိရ၏။

များမကြာမီအတွင်း စစ်ဗိုလ်ကလေးသည် ပြန်လာလေရာ ကျွန်ုပ် မှာ ဒုတိယအစမ်းသပ်စာမေးပွဲဝင်ရတော့မည်ဟု ပြင်ဆင်ရပြန်လေ၏။

စစ်ဗိုလ်ကလေးအပေါ်ဝယ် မသင်္ကာသည့်အချက်မှာ ရေငုပ် သင်္ဘောကို ဖျက်ဆီးရန် စနစ်ပုံစံတစ်ခုကို တိတ်တဆိတ် ဖောက်လွှဲဖောက် ပြန်ပြုကာ မိုန်ဟားကို ပေးအပ်သည်ဟု ယူဆရုံမျှရှိလျက် မိုန်ဟားဆိုသူ ဒတ်ချ်လူမျိုးမှာကား အီတလီ၏ နိုင်ငံခြားရေး သူလျှိုကိုယ်စားလှယ်ဟူ၍ အယူရှိ၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ မိမိရရ ခိုင်လုံသောအချက်ဟူ၍ မရှိရကား ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ လေဖမ်း၍ ဝါးလုံးတန်းချီရာဘိသကဲ့သို့ စတင်

ထောက်လှမ်းမေးမြန်းဖို့မှာ ဝမ်းဘဲဥ အစရှာမတွေ့သကဲ့သို့ရှိချေ၏။

သို့ဖြစ်ရာ ဇာတိမျိုးရိုးကောင်းသော ဤစစ်ဗိုလ်ကလေးအပေါ်ဝယ် အပြစ်ရှာဖွေစုံစမ်းရခြင်းမှာ အသွားမတော်တစ်လှမ်း၊ အပြောမတော် တစ်ခွန်းဆိုသည့်စကားအရ အထူးဆင်ခြင်စွာဖြင့် မြေစမ်း၍ ခရမ်းပျိုးရ လေသတည်း။

ကျွန်ုပ်မှာ အလုပ်သက်ရှည်သည်နှင့်အမျှ အတွေ့အကြုံများသည် လည်း တစ်ဋ္ဌာန၊ တစ်ဖက်သားအား လှည့်စားသော အတတ်ပညာရပ်များ အနက် အဖိန်းဉာဏ်အဖြီးဉာဏ်တို့တွင် စကားအရောင်းဝယ်နှင့်တကွ တတ်သိလိမ္မာသည်ဟု ဆိုရငြားလည်း ယခုအကြိမ်၌ကား အပျံသင်စဉ်က၊ ကြိုးတန်းလျှောက်သင်စ ကျွမ်းသမားကဲ့သို့ ကတိမ်းကပါးရှိမည်ကို စိုးရိမ်မိနေစဉ် စစ်ဗိုလ်ကလေးသည် မဆိုင်းမတွ ရုတ်တရက်ချင်း “ကိစ္စချောမောခဲ့ပါစ” ဟု စတင်မေးမြန်းလိုက်ရာ...

ကျွန်ုပ်။ ။ “ချောမောတာပေါ့မောင်ရယ်... ဘယ်တစ်ချက်မှ အထစ် အငေါ့မရှိပါဘူး။ အနို့... မောင်က ဘယ်လိုလက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ မှန်းထားသလဲ”

ရွှင်း။ ။ “ဘယ့်နှယ့် ဘယ်လိုပဏ္ဏာလက်ဆောင်၊ အို... ဒါတော့ ထိုက်တန်သလို သူတို့ပေးသမျှပေါ့”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဩ... ထိုက်တန်ဆို အတော်ပဲ ကြေးများပါပေတယ်။ အခုပဲ တစ်ပါတည်းပါလာပါတယ်” တိုးတီးစွာဖြင့် နှစ်ကိုယ်ကြားရုံ လေသံဖြင့်ပြောလျက် အမှတ်အသားနှင့်တကွ စီရင်ပြီး ငွေစက္ကူများ ထည့်ထားရာအတွင်း အိတ်ကိုပုတ်၍ “အလိုရှိလျှင်လည်း အခုပဲယူလေ”

ရွှင်း။ ။ “ကျေးဇူးပါပဲ မိုန်ဟား၊ သို့သော်လည်း ဒီလိုကုန်းတက်ပြီး တော့ အပျော်ကြူးတဲ့ညမျိုးမှာ ဘယ်အလေလိုက်လို့ ဘယ်ကလပ်ရောက် ကြမယ်မသိနိုင်ဘူး။ ဖဲရှုံးကုန်မှာစိုးရတယ်။ သိမ်းထားပါဦး။ ငွေအားလုံး

ဘယ်လောက်လဲ” ဟု မကျွမ်းကျင်သေးသော ကစားသမားပေါက်စတို့ ထက်သန်သော အမေးပုစ္ဆာမျိုးဖြင့် စုံစမ်းလေရာ...

ကျွန်ုပ်။ ။ “မောင်က ဘယ်လောက်များ မျှော်လင့်မှန်းထားလို့လဲ”
ရွှင်း။ ။ “ဦးတွက်ကိန်းနဲ့... နှစ်သိန်းဆို... နို့ပေမဲ့...”

ကျွန်ုပ်။ ။ “တန်တန်...” ဟု ကျွန်ုပ်က ဖြတ်၍ “ဖရင့်က(စ) ကလေးနှစ်သိန်းလောက်များ စကားထဲထည့်ပြောစရာ ဟိုမရောက် ဒီ မရောက်ရှိလေပကောဟု ဆိုလေဟန် လက်ကာ၍ ဟန်တားပြီးနောက် “ဘယ်နှယ့်လဲ... ရှေ့ဆက်လက်ပြီး လုပ်ကိုင်ရေးကို စိတ်ပါရဲ့ဟုတ်လား” စစ်ဗိုလ်ကလေးရွှင်းသည် လေးနက်စွာ တွေးတောဟန် ငြိမ်သက် နေရာ...

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကျုပ် ဒီတစ်ခါ ဒီမှာကြာဦးမှာပဲ၊ မောင် စဉ်းစားဖို့ အချိန်ရပါတယ်။ စဉ်းစားပြီးတော့ပြောတာပေါ့” ဟု အကြံပေးရာ...

ရွှင်း “ဟုတ်ပေသားပေါ့၊ ဒီလိုဆို နက်ဖြန်ည၊ ဒီအချိန်လောက် ဒီနေရာမှာပဲ တွေ့ကြသေးတာပေါ့” ဟု ရယ်မော၍ထလေ၏။

ကျွန်ုပ် “ကျုပ်ကတော့ တွေ့ချင်တဲ့အခါ အသင့်ပါပဲမောင်”

၎င်းနောက် သူ၏ အပေါင်းအဖော်များကို ပစ်ထားနိုင်သည်ကို အကြောင်းပြ၍ ခွင့်ပန်ပြီးလျှင် လောက၌ ကြောင့်ကြမှုဟူ၍မရှိ၊ ပျော်ရွှင်

---

* (Francs) 'ဖရင့်က(စ)' ပြင်သစ်ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြား၏ တန်ဖိုးမှာ စစ်မဖြစ်မီ က ငွေလဲဖလှယ်နှုန်း အတက်အကျကိုလိုက်၍ ကိုးပဲ ၁၀ တန်လေသည်။ အင်္ဂလိပ် ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပေါင်လျှင် ပြင်သစ် 'ဖရင့်က(စ)' ၂၅ နှင့်ညီမျှ၏။ ယခု ပြင်သစ်တို့ စစ်ရေးနိမ့်၍ တိုင်းပြည်ကြီး နှစ်ကွဲ ကွဲလေရာ ပြင်သစ်ငွေဈေးကျ၍ အင်္ဂလိပ် တစ်ပေါင်လျှင် ပြင်သစ်ငွေ ၁၀၀ ကျော်လေပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးစက ဂျာမနီမှာ ဤထက် အဆပေါင်းမရေတွက်နိုင်အောင် ဆိုးရွားသော အဖြစ်ကို ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုစဉ်က ဂျာမန်ငွေ 'မက်က်' ဒင်္ဂါးများမှာ ငါးသောင်း (၅၀,၀၀၀) ကျော်ထိ အောင် လျှော့ချခြင်းကိုပင် ခံရလေသည်။

မြူးတူးမှုတွင် လိုက်စားအပျော်ကြူးကြသော လူသိုက်နှင့် ရောနှော
 ပျောက်ကွယ်သွားလေရာ ဤ ရွှင်းဆိုသူ စစ်ဗိုလ်ကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့
 ထူးဆန်းလှစွာသော အခွင့်အရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မိတ်ဆက်မိပုံကို စဉ်း
 စားရင်း သူ့မျိုးရိုးဇာတိနှင့် ပြောရေးဆိုတာကို အကဲခတ်ခြင်းဖြင့်
 ထောက်ချင့်သော် မိုန်ဟားဆိုသူ တိုင်းတစ်ပါးသားနှင့် ပူးပေါင်း၍ မိမိ
 အမျိုးသားနစ်နာရေးကို ဖောက်လွဲဖောက်ပြန် လုပ်ကြံနိုင်ဖို့ကို ခဲယဉ်းလှ
 ရကား ဤသူနှစ်ဦးတို့ ဆက်သွယ်ပုံကို အမှန်မသိဘဲ စွပ်စွဲဖို့မှာကား
 အကျွန်ုပ်အဖို့ ခဲယဉ်းလှ၏။

သို့ပါလျက် 'ဆော်ဆေး' အား သူ၏ အိပ်ခန်းတွင်း၌ အကြောင်းစုံကို
 ပြန်ကြားရာ စကားပြောသံကြီးဖြင့် ပဲရစ်မြို့တော် သူလျှိုအဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို
 အရေးကြီးအချက်ကောင်းများကို ရမိတွေ့ရှိဘိသည့်အလား အစီရင်ခံရုံမျှ
 မက စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကလေး ရွှင်းအပေါ်ဝယ် မချွတ်မလွဲ ပြစ်မှုထင်ရှားပြီဟူ၍
 တထစ်ချမှတ်ယူပြီးလျှင် မနက်ဖြန်ညတွင် အထူးတလည် ပေါ်ပေါက်တွေ့
 ရှိတော့မည်ဖြစ်၍ ကြီးမှူးသူ အရာရှိကြီးကိုယ်တိုင် လာရောက်သင့်
 ကြောင်းပင် ပြောကြားလေသည်။

ဤကား ကျွန်ုပ်နှင့် သဘောကွဲလွဲရုံမျှမက ကျွန်ုပ်၏ လိုဖက်ကြံ
 ရွယ်ချက်နှင့်လည်း မတိုက်ဆိုင်ချေ။ သို့သော် ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့
 သော သူလျှိုအမှုထမ်းမျိုးက ဆင်ခြေကန်အခွင့်မရှိဘဲ စေပါးသည့်တာဝန်
 ကိုသာ ဆောင်ရွက်ရန် ဝတ္တရားရှိချေသည်။ ဟိုစဉ်က ဆန်းကြယ်စွာ
 အဆင့်ဆင့်ဖြစ်ပွားပုံကို ပြန်ပြောင်းကြည့်လျှင် အိပ်မက်ကဲ့သို့ တရေးရေး
 ပေါ်လာပြန်၏။

သူလျှိုအဖွဲ့နံပါတ်ငါးကို ကြီးမှူးသူကိုယ်တိုင် နောက်တစ်နေ့
 လေယာဉ်ပျံဖြင့် ပျံသန်းရောက်ရှိလာလေရာ စစ်ဗိုလ်ကလေးနှင့် တွေ့ဆုံ
 ရန် ချိန်းဆိုသောအချိန် နီးကပ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ သူနှင့်တွေ့ဆုံရန်

အချိန်မရဘဲ စစ်ဗိုလ်ကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ညစာစားပြီး နောက် ဟိုတယ်မှအထွက် ဧည့်ခန်းစာရေးစားပွဲ၌ ထိုင်နေသော ဤ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ စူးရှသေးသွယ်ချက်ချာသော မျက်နှာပေါက်သဏ္ဍာန်ကို တစေ့တစောင်း ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်မိ၏။

ရွှင်းနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ပြပွဲတစ်ခုကို ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုပြီးနောက် “ကယ်ဘရေး” ခေါ် ကပွဲသို့ ဝင်ကြည့်သည့်အခိုက် သူ့အမူအရာမှာ ပါးလွန်းနပ်လွန်းသဖြင့် ဟန်ဆောင်ကောင်းသူ သူယုတ်မာကလေးသော် လည်းကောင်း၊ မျက်မြင်တွေ့ရသည့် အနေအတိုင်း ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူ သူတော်ကောင်းကလေးသော်လည်းကောင်း မဝေဖန်နိုင်အောင် စိတ်နှစ်ခွ ခြားလျက်ရှိ၏။

ယမန်နေ့က စကားစထားသော “ကိစ္စ” ဟူသောအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်က စတင်ဆွေးနွေးပြန်ရာ သူက ပြန်လည်ဖြေကြားရာတွင် “ရင်း နှီးရေး” ဟူသောစကားကို သုံးနှုန်းပြန်၏။ ကျွန်ုပ်ကတလီ “ရှယ်ရာ” အစုဝယ်ရေးသဘောမျိုးဖြင့် စကားခင်းပေးလျက်...

ကျွန်ုပ်။ ။ “အပေါက်ကောင်းတွေ့ မင့်ဟာပဲ၊ တစ်ပွဲတစ်လမ်းထပ်ပြီး စမ်းပါဦးတော့လား” ဟု တိုက်တွန်းပြန်ရာ...

ရွှင်း။ ။ “ကောင်းသားပေါ့ မိုန်ဟား၊ ကောင်းရာကောင်းကြောင်း ခင်ဗျားတိုက်တွန်းရင် ကျွန်တော် ဘာကြောင့် မလုပ်ဘဲနေပါ့မလဲ”

ထိုစဉ်အခါ ကပွဲခန်းမကြီးအလယ်တွင် အဝတ်ပါသည်ဟု ဆိုရရုံ ဆင်ယင်ထားသော မိန်းမချောမိန်းမလှကလေးတစ်တွဲသည် “ဝိုင်းကြီး ပတ်ပတ်” လှည့်၍ ခုန်ပေါက်ကြသော အကမျိုးဖြင့် ပရိသတ်တို့အား ပျော်တော်ဆက်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့စားပွဲပေါ်၌လည်း ဤ ‘ကက်ဖေး’ ခေါ် ပျော်ပွဲရုံမှ အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံးဖြင့် အသုံးခံနိုင်သော “ရှန်ပိန်” အရက်ပုလင်းကြီးမှ ငှဲ့လောင်းထည့်ထားသော ပယင်းနုရောင်အရက်တို့

မှာလည်း စစ်ဗိုလ်ကလေး၏ ဖန်ခွက်အတွင်းဝယ် စီဖောင်းကလေးတွေ ပလုံစီ၍ ဆူဝေတက်လျက်ရှိလေရာ ရယ်သံမောသံ တီးမှုတ်သံတို့ဖြင့် သောတရွှင်မှု၊ စက္ခုအာရုံစူးစိုက်ရာတွင် ပန်းမန်တို့အကြား လိပ်ပြာများ ပျံဝဲကူးသန်းကြသည်အလား ဆင်ယဉ်ထားကြသော ဝတ်စားစာနံဆာတို့ အရောင်ချင်းယှက်၍ အဆင်ပြေပုံမှာလည်း ရှုမခန်းပင်ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှာ ငြီးငွေ့လာလေသည်။ အချို့ မိန်းမချော မိန်းမလှတို့ကလည်း ဉာဏ်ဆင်၍ ကျွန်ုပ်တို့စားပွဲရှိရာသို့ သွေးဆောင် သောကြည့်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖော် စစ်ဗိုလ်ကလေးအား ခေါင်းငဲ့သည့် ညိတ်ခါပြုံးပြယ်၍ ရယ်သွမ်းသွေးကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည်ကား ကျားစဉ်းလဲ အမဲကို ချောင်းမြောင်းနေသည့် အလား အခွင့်အလမ်းပေါ်ပေါက်တိုင်း ခုန်အုပ်ရန် ပြင်ဆင်ပြီးရှိရကား စစ်ဗိုလ်ကလေးတွင် ပါလာသော သူပိုင်ငွေတို့မှာ သုံးဖြုန်း၍ကုန်လေရာ ကျွန်ုပ်ထံမှ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကိုပင် သူ့လက်ထဲသို့ ထည့်ပြီးဖြစ်လေပြီ။ သို့သော် ဤငွေစက္ကူများမှာကား အမှတ်အသားမပါ ပကတိအတိုင်း ငွေစက္ကူများဖြစ်လေသည်။ အမှတ်အသားနှင့် စီရင်ပြီး ငွေစက္ကူတို့မှာကား လျှို့ဝှက်သတင်းကို ရရှိမှ လာဘ်ပေးဖို့ရာ သတ်သတ်ထားရလေသည်။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဒါထက် စကားမစပ်၊ လျှို့ဝှက်သောအက္ခရာ (Code) တစ်နှစ်အတောအတွင်း မကြာခဏ ပြောင်းရမှာပဲနော်” ဟု ရည်မှန်းချက် မရှိဘဲ အမှတ်မဲ့ပြောလေဟန်ပြုရာ...

ရွှိုင်း။ ။ “ဘုရားသိကြား... ဘယ်အဆက်နဲ့ ဒီစကားကို မေးတာ တုံး” ဟု ဇတ်ဇတ်ပါအောင် ပြန်မေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “အို... ဟိုသူငယ်မနှစ်ယောက် အခန်းတစ်ဖက်က တစ်ဖက်ကို လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ စကားပြောနေကြတာ ကြည့်ရင်းနဲ့ လျှောက်တွေးမိလို့ပါ”

ရွှင်း။ ။ “ဒါကဒီလိုပါ။ လျှို့ဝှက်အကွရာတွေ သူတစ်ပါးဆီ ပေါက်ကြားတယ်လို့ သံသယမဖြစ်မချင်း ပြောင်းရိုးထုံးစံမရှိဘူး။ သို့သော်လည်း စစ်ဖြစ်လာရင် သုံးဖို့ သီးသန့်လျှို့ဝှက်အကွရာစာအုပ်တော့ ရှိတာပဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “အဲဒီဥစ္စာ တစ်သက်စာချမ်းသာလောက်အောင် ရနိုင်တဲ့ တရင်းတနှီးကြီးပေ... မဟုတ်လား” ဟု အရောင်းအဝယ်ကောင်းသော ဈေးသည်တို့ဝါဒအတိုင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်၍ သူ့စိတ်ကို ဆွပေးလေရာ အများထဲတွင် ထူးချွန်လှပချောမွေ့သည့် ပျံလွှားမကလေးတစ်ယောက်က စစ်မှန်ကလေး၏ လက်ကို အတင်းဆွဲငင်၍ သူတို့အကတွင် ဝင်တွဲ၍ နှံ့ခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါသွားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်စကားကို အာရုံပြုမိဟန်မတူချေ။

ယင်းသို့ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ထိုညချမ်းချိန်ကုန်လွန်၍ နောက်ဆက်နှစ်ညလုံးလုံးလည်း “ပိုးသာကုန် မောင်ပုံစောင်းမတတ်” ရှိခဲ့ပြန်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အစဉ်သဖြင့် ကြိုတင်၍ သူကြိုက်နှစ်သက်ရာ မလိုက်မူ၌ တွန့်တိုခြင်းမရှိ။ လိုလေသေးမကျန်၊ စုံလင်စေငအောင် စီစဉ်ပြင်ဆင်ထားလျက်နှင့် အရေးကောင်းမှ ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ဆိုသကဲ့သို့ အဖျက်အဆီးပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်စိတ်၌ မဝေဖန်နိုင်သော အစွန်းနှစ်ဖက် ပကွဖြစ်နေသောအကြောင်းနှစ်ခု တွေ့ရှိရ၏။

အချက်တစ်ခုကား ကျွန်ုပ်တို့ ကနဦးအစ တွေ့ဆုံစဉ်က ကျွန်ုပ်က စကားမခင်းဘဲ သူ့အလိုအလျောက် စတင်၍ “ကိစ္စချောမောခဲ့ပါစ” ဟူသောစကားနှင့် ပတ်သက်ပြောဆိုသော စကားများကလွဲ၍ ၎င်းအကြောင်း နောက်ထပ်ဆွေးနွေးရန် စိုးရိမ်မကင်း နောင်တတရားရလေဟန်တူ၏။ အမြဲသဖြင့် ထိုစကားကို မရောက်စေရန် ရှောင်သွေကွင်းလှေ

ရှိ၏။ ငွေရေးကြေးရေးမှာလည်း သူ ချက်ချင်းလက်ငင်း လိုရာလိုဘက် ပြည့်စုံမှုအတွက် ငွေအနည်းငယ်မျှနှင့် ကျေနပ်နေဟန်လည်းရှိ၏။

ယင်းသို့ ဤအရေးကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်းသော စကားများသည် သူ့အား နှလုံးမသာယာသည်ကို ထောက်ချင့်သော် အပြစ်ရှိ၍ စိတ်မလုံ သည်ဟူ၍သာ စွဲဖို့ရှိတော့၏။

တစ်ဖက်စွန်းကကြည့်ပြန်သော် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတစ်ယောက် သည် ပြစ်မှုနှင့်ပတ်သက်သော အစွန်းအစဟူသမျှတို့ကို စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် ကာကွယ်သင့်ပါလျက် အရင်းခံဆက်သွယ်သူဖြစ်သော အကျွန်ုပ် မိုန် ဟားနှင့် အထင်ကရသွားလာနေခြင်းမှာ လွန်စွာမှ အတွေးခက်ဖွယ်အချက် ကြီးဖြစ်ပြန်သေး၏။

ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် လူရွယ်လူလတ် ဒတ်ချ်လူမျိုး တစ်ယောက်နှင့် ဤတယူးလွန်းသဘောဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် ပြင်သစ်ရေကြောင်း စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက်သည် အတူသွားအတူ လာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းကို မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ကန့်ကွက်ရန်မရှိ စေကာမူ ယခုဖြစ်ပျက်ပုံအကြောင်းထောက်ပါက ရွှင်းကိုယ်၌ အပြစ် ကင်း၍ စိတ်ရှင်းပါမှ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လွတ်လပ်စွာ သွားလာဝံ့ပေမည်။

ဤနည်းအားဖြင့် တွက်စစ်သော် တစ်ခါတစ်ခါ သူ့အပေါ်တွင် အပြစ်ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာလည်း အပြစ်ကင်းသည်ဟု တပြန် တလှန် ဝေလည်လည်ဖြစ်နေသော်လည်း တိုက်ရိုက်ဘွင်းဘွင်း ဖွင့်မေး ရန် စကားလမ်းစကြောင်းတို့ကလည်း အခြေမရှိ။ ကိုယ့်အကြံကိုသာရိပ် မိ၍ လိပ်ကို ခေါင်လျှိုးအောင် တမင်ဖို့ပေးသလို ဖြစ်မည်ကိုသာစိုးရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ဆုံလည်ပတ်ကြသော တတိယအကြိမ်မြောက် ညနေဝယ် “ကက်ဖေး” ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် တွေ့ရသည့် ပြောင်းဖူးမှေး ရောင်စုံကောသာနှင့် ဖြူဖွေးစိုပြည်သော အဆင်းရှိသော မိန်းမချောအပျက်

ကလေးတစ်ယောက်အပေါ်ထက် ရွှင်းမှာ အကျကြီးကျနေရာ ဒီကောင်မ
ကလေးနှင့် သွားလာရန် ငွေတောင်းသည့်အခါ ကျွန်ုပ်က မျက်နှာပိုးသတ်
ကာ ဣန္ဒြေကြီးစွာဖြင့် သည်ကဲ့သို့ ငွေအသုံးများနေလျှင် ရင်းနှီးမည့်ငွေ
လျော့ချေတော့မည်ဟု လိုရာလိုဖက်သို့ ရောက်အောင် စကားလမ်းခင်း
ပေးရာ...

ရွှင်း။ ။ “တစ်ကြိမ်တလေနဲ့ပဲ တော်လောက်ပါပြီထင်တယ်။
အတင့်ရဲလွန်းလို့ဖြစ် မထင်ပါဘူး”

ကျွန်ုပ်။ ။ “မတော်တာ ဘာမှစိုးရိမ်မကင်းစရာအကြောင်း မရှိပါ
ကလား မလန့်ပါနဲ့...”

ရွှင်း။ ။ “ဘယ့်နှယ်... ဘာလန့်ရမှာလဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “အို... ဒီလိုလေ။ လန့်ဆိုတဲ့စကားပယ်၊ ခဲယဉ်းတာဆိုကြ
ပါစို့။ ဒီမလေမောင်၊ ကျွမ်းကျင်ရာလိမ္မာဆိုသလို ကိုယ့်အချက်အလက်
ကိုယ် သိပြီးသားလူတွေပဲ။ ‘ဆန်ပေးမှဆေးရ’ ဆိုသလို ငွေလက်ငင်းအလုပ်
လုပ်ကြတာတွေ ဘယ်သူကမှ ဘာကို မေးမြန်းစုံစမ်းလုပ်ကြတာမျိုး
မဟုတ်ပါဘူး”

ရွှင်း။ ။ “နို့... ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဘယ်သင်းဘယ်ဟာလုပ်ဖို့
စိတ်ကူးသလဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “အို... လျှို့ဝှက်အကွရာစာအုပ်ဆိုလျှင် ချက်ချင်း
ရော့ပတ္တမြား ရော့နဂါးပေါ့”

ရွှင်း။ ။ “လျှို့ဝှက်အကွရာစာအုပ်သာဆိုလိုတာလည်း မိုန်ဟား
နားကိုမလည်ဘူး” ဟု မလိမ်မိုးမလိမ္မာကလေးကဲ့သို့ ပြန်မေးလေရာ
ရှေ့တိုးလှမ်း၍တော့ မဖြစ်ချေဘူး။ စောစောက ပြန်ဆုတ်မှပဲ တော်မည်
ဟု စိတ်တွင် အစအဆုံး တွေးမိရာရာနှင့် ဆင်ခြေကန်လှည့်ပတ်၍
စကားကို သိမ်းလိုက်ရ၏။ ။

တစ်ဖက်မှ အလိုရှိသည့်သတင်းကို ရရာရကြောင်း ထောက်လှမ်း ရသည့် သူ့လျှို့လုပ်ငန်းထက် မိမိပြည်တွင်းရေး လျှို့ဝှက်အပ်သည့် သတင်းအရေးကိစ္စများအတွက် တစ်ဖက်သူလျှို့တို့ရန်ကို တွန်းလှန် ကာကွယ်ရန် စုံထောက်လုပ်ငန်းမှာ သပွတ်အူကဲ့သို့ ထွေးရှုပ်သောအမှု များကို လိုက်လံရှင်းလင်းအောင် ထွင်ပြင်ရေးမှာ စနစ်နိဿရည်းကို သင်ကြားရာတွင် သိတတ်နားလည်ရန် လွန်စွာမှ ခဲယဉ်းလှ၏။

သို့အတွက် သူ့လျှို့ဆိုင်ရာဌာနအဖွဲ့ဝင် အမှုထမ်းများကို သတင်း ရရန်အတွက် အများအပြား အသုံးပြုသော်လည်း တကယ့်လက်ရွေးစင် သတ္တိအရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ဇော်ဒင်တို့ကိုသာ ပြည်တွင်းလျှို့ဝှက် မှု ကာကွယ်ရေးဘက်တွင် အသုံးချစမြဲဖြစ်လေသည်။

အထက်က ပြဆိုဖူးသည့်အတိုင်း နိုင်ငံရေးစုံထောက်ဌာနတွင် အသုံးစရိတ်ငွေမှာ နိုင်ငံခြားသတင်းရရန် သူ့လျှို့လုပ်ငန်းဘက်တွင် သုံးဖြုန်းသည်နှင့်အမျှ ပြည်တွင်းရေးသတင်းရပ်များ ပေါက်ကြားမည်ကို တားဆီးကာကွယ်ရေးဘက်တွင်လည်း ထပ်တူထပ်မျှ သုံးရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ပြောဆိုနေစဉ် ကပွဲခန်းထဲတွင် တွဲဖက်၍ ကနေကြသူ တို့အနက် နွားအိုမြက်နုကြိုက် အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တဏှာ လူယောင်ဆောင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်၏ ကာမလှုံဆော်ရေးကို အား ပေးအသုံးခံနေသော သူငယ်မဖြူချောကလေးအား ရွှင်းမှာ မျက်ခြည် မပြတ် စူးစိုက်ငေးမောနေသည်ကို သတိထားမိရာမှ အကြံတစ်ခု ပေါ် ပေါက်လာလေ၏။

“အင်း... ငါမစွမ်းတဲ့နေရာမှာ ဟိုမိန်းကလေး ဘာကြောင့် မအောင့်နိုင်ရမှာတဲ့” ဟု တွေးမိလေသည်။

စစ်ဗိုလ်ကလေး ရွှင်း၏အကြိုက်ကား “အသားအရေဆွတ်ဆွတ် ဖြူ၊ ကေသာတော်ပြောင်းဖူးမွေး၊ ကြည်ပြာသွေးမျက်လုံးကလေးများမှာ

အမြဲကြာပေးနေမှ ရွှေဘောတော်ကျသည်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။ အဲ
သည်လိုမိန်းမမျိုးကို တည်ကြက်လုပ်ပြီး ထောင်လိုက်ရလျှင် ဘသားမှာ
ညွတ်ကွင်းက လွတ်ကင်းတော့မှာမဟုတ်ကြောင်း အတတ်သိ၏။ ထို
မိန်းကလေးမှာလည်း ပိုက်ဆံရရေးကို ရှေ့တည်နေရသူဖြစ်ရကား
ဒဂါးသာပြု၊ အစစ ဘာမကျန်လုပ်မည်အစား မုချတွေးမိရကား... စုံတွဲ
က တစ်ချီရပ်နားလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုမိန်းကလေးရှိရာသို့
ကူးသန်းသွားရောက် စကားစမြည် ပြောဆိုစုံစမ်းကြည့်ရာ ကောင်မက
လေးမှာ သိုးမွေးချည်အဖြူလုံးကလေးနှင့် လုပ်ထားသော အရုပ်ကလေး
ကဲ့သို့ “စိုက်လိုက်မတ်တတ်” ပန်းပုဆရာ ဖယောင်းတုံးလို မီးနှင့်နီးလျှင်
ပျော့မည့်အစားဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်လိုဘက်နှင့် ကွာခြားကြောင်း
တွေ့ရ၏။

ဣတ္ထိယသူလျှိုတို့ အရည်အချင်းမှာ ဦးစွာပထမ ချင့်ချိန်တိုင်းထွာ
နိုင်သော ဦးနှောက်၊ အစာနှင့်တွေ့လျှင် စပါးကြီးညှို့သကဲ့သို့ ယောက်ျား
တို့အား လိုရာလိုဘက်သို့ ပါအောင် သွေးဆောင်ဆွဲယူနိုင်သော စိတ်
ဓာတ်လည်းရှိရမည်။ အပြင်ဗန်းပြ သနားကြင်နာဖွယ်ရှိသော်လည်း
ယောက်ျားတို့အပေါ်ဝယ် ချစ်ခင်ကြင်နာစိတ်ကင်းမဲ့၍ ရက်စက်ပြတ်
တောက်သော သဘောထားလည်းရှိရမည်။ ယခု သူငယ်မ၏ ပါးရည်
နပ်ရည်မှာ ၃၇ မင်း ပန်းမကိုင်ဘဲ ကျစေကာမူ လူပုံလည်းချော၊ ပစ္စည်း
ပေါ၊ မျိုးရိုးမှာလည်း ပြောစရာမရှိတဲ့ ဗိုလ်မှူးကလေးတစ်ယောက်နှင့်
သံယောဇဉ်ငြိတွယ်မိပါက ကမောက်ကမ ကိုယ့်လူသူဘက်သားဖြစ်ဖို့က
များချေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုမိန်းကလေးကို ပယ်လိုက်ရ၏။ ရွှိုင်းကို
လည်း ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရန် ကြံစည်ရေးကို တွေးတောဆုံးဖြတ်ပြီးမှပဲ
ကျန်ငွေကိုယူသည့်အတောအတွင်း ငွေ ခေါင်းမကွဲရအောင် ‘ပိုနေမြဲ
ကြားနေမြဲ’ ရှိမြဲတိုင်း ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှာပဲထားမည်။ လက်ပြောင်းလက်လွှဲ

မလုပ်ကြနဲ့ဦး မသည်ဖြင့်ပြောသည်နှင့် သူလိုသည့်ငွေလည်း ထိုညက ရမသွားပေ။

ဘယ်လိုဘက်က စဉ်းစားကြည့်ကြည့်၊ ဒီစစ်ဗိုလ်ကလေးရွှင်းနှင့် မိုန်ဟားတို့မှာ အကြံအစည် တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်ဖြစ်သည်မှာ မလွဲ ချေ။ ဒီအကြံအစည်သည် ဘယ်သဘောမျိုးဆိုသည်မှာ မနှောင့်နှေးဘဲ ရှင်းလင်းသိရှိရန်မှာ အရေးကြီး၏။ ထိုညအဖို့ လူချင်းခွဲခါနီးတွင် သူ့အလိုကို အလိုက်သင့်သလောက် လိုက်လျောပေးရန် သင့်သည့် အလျောက် “မောင်တို့ ကမ်းကမခွာမိ နောက်ဆုံးညမှာ မောင့်အတွက် ကျုပ်က အထူးတလည် ခင်းကျင်းဧည့်ခံလိုပါတယ်။ အဲသည်ညမှာ ရှေ့ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ဖို့ မကိုင်ဖို့ကို အပထားလို့ ပေးမယ့်ငွေတော့ ရပါစေမယ်” ဟုပြော၍ လူချင်းခွဲကြလေ၏။

ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ နေ့စဉ်အလုပ်ဝတ္တရားကို အစီရင်ခံရန် ကြီးကြပ်သူအဖွဲ့ချုပ် ခေါင်းဆောင်အရာရှိထံသို့ ဝင်ရောက်ရာ စစ်ဗိုလ် ကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ပြောကြားသော စကားများကိုသာ အစီရင်ခံရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သွားလေရာရာ တကောက်ကောက် နောက် က စုံထောက်အမြဲလိုက်နေသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ဘယ်သွား၍ ဘာလုပ် ကြသည်ကို အစီရင်ခံရန်မလို။ ဤညီလာခံတွင် ဘော်ဆေးလည်းရှိ၏။

ကျွန်ုပ်စကားများကို ကြားနာပြီးနောက် ဥက္ကဋ္ဌ၏သဘောမှာ ယခုတွေ့ရှိသော အချက်များနှင့် စစ်ဗိုလ်ကလေးအပေါ်တွင် စစ်ဆေးရန် သက်သေခံလုံလောက်ပြီဟု ထင်မြင်သည်နှင့် ဆိုင်ရာအစိုးရထံ တင်သွင်း တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်မိလေသည်။

သူ၏ကောက်နုတ်ယူဆချက်မှာ ရွှင်းကဲ့သို့ ဇာတိမျိုးရိုးနှင့် ရေ ကြောင်းစစ်ဘက်အရာရှိအတန်းစား လူကုံထံကလေးတစ်ယောက်သည် မိုန်ဟားလိုလူတစ်ယောက်နှင့် ညစဉ်ညဆက် ပူးတွဲပေါင်းသင်း သွားလာ

ခြင်းမှာ မသင်္ကာရန်တစ်ချက်၊ မိုန်ဟားထံမှ ငွေများကို လက်ခံရယူခြင်း အကြောင်းကလည်း လုံလောက်စွာထောက်ခံသည်ဟု ယူဆ၏။

ကျွန်ုပ်သော်ကား မိမိရရ၊ ခြေခြေမြစ်မြစ် တစ်စုံတစ်ရာ ထောက်လှမ်း၍မရသေးမီ အမှုစစ်ဆေးရန် တော်သေးမည်မထင်သည်ကို အကြောင်းပြလျက် ကျွန်ုပ်အား နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ကြိုးစားခွင့်ပေး၍ ဆိုင်းငံ့စေလိုကြောင်း ပြောသည်တွင်...

ဥက္ကဋ္ဌ။ ။ “ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မည်ကြိသလဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကနေ့တော့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညအချိန်ကုန်လို့ ကြာသပတေးနေ့ မနက်ဘက်သို့ ကူးနေပါပြီ။ သူတို့သင်္ဘောက တနင်္လာနေ့ အရုဏ်တက်မှာထွက်မည်။ သင်္ဘောမထွက်မီ ၂၄ နာရီအတွင်း ဘယ်သူမှ ကမ်းတက်ခွင့်မပေးဘူး။ ဒီတော့ စစ်ဗိုလ်ကလေး တူလုံးမြို့ပေါ်တက်လည်နိုင်တဲ့ နောက်ဆုံးညဟာ စနေနေ့ညပါပဲ။ အဲဒီညတွက် ကျွန်တော်ဖိတ်ကြားတာကိုလည်း သူလက်ခံပြီးရှိနေတယ်။ အခု တစ်ရေးလောက်အိပ်ပြီးတော့ မနက်စောစောထွက်တဲ့ လေယာဉ်ပျံနဲ့ ပါရီကိုလိုက်သွားပြီး (ပဲရစ်မြို့တော်ကို အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် “ပဲရစ္စ” ပြင်သစ်အခေါ်အဝေါ်အားဖြင့် “ပါရီ” ဟု အသံထွက်လေသည်) အပြန်တော့ ဒီကိစ္စ ဒီအရေးသည် ယတိပြတ်စွမ်းဆောင်မည့်သူကို ခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်”

ထိုစကားကိုကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ဘော်ဆေးနှစ်ယောက်တို့က သံပြိုင် “ဟေးလူ... သူစိမ်းတစ်ရံဆံလူကို ဘယ်နှယ် ဒီအထဲ ဆွဲသွင်းလို့ဖြစ်မလဲ။ ဒီကိစ္စ လူကြားလို့တော်တဲ့ဟာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သို့သိပ်နိုင်ကာမှ တန်ရုံကျတယ်ဆိုတာ မင်း နားအလည်သားဟုတ်သား၊ ပါးစပ်များ ဖွာမိရင်တော့ကွာ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကဲ... ဒါဖြင့်လည်း ခင်ဗျားတို့စစ်ဗိုလ်ကလေးကို အခု တစ်ပါတည်း ဝရမ်းထုတ်ဖမ်းပေတော့” ဟု စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်

ပြောမိလေ၏။ ပြီးမှ ဆက်၍ “ကျွန်တော့်အစွမ်းတော့ ကုန်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်တော့်နေရာကနေပြီးတော့ ဘုမသိဘမသိ၊ မီးရောင်ထဲကနေတဲ့လူက မှောင်ထဲကလူကို ဘယ်နည်းနဲ့ ဒက်ခနဲနေအောင် အတတ်ဖမ်းနိုင်မလဲဆိုတာ”

ဥက္ကဋ္ဌ။ ။ “ကောင်းပါပြီမောင်ရာ... မင့်စကားနဲ့မင်း၊ ဒီလိုဘက်က ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဒိုးကဲ့သို့မွေ့နိုင်တဲ့ မောင့်လိုလူတစ်ယောက်လုံးက လက်လျှော့ရတဲ့ကိစ္စမျိုးကို သူစိမ်းတစ်ရံဆံသက်သက်က ဝင်ပြီး စွမ်းဆောင်နိုင်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့တော့ မစဉ်းစားတတ်ဘူး”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကျွန်တော် စစ်ကူတောင်းမယ့်သူက” ဟု စကားမစမိက ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိရေးသားရာတွင် ဦးတည်၍ ဇာတ်လမ်းဖွင့်ခဲ့သော မာယာသည်မ မာရီလူစီကို မှန်းထားပြီးရှိသည့်အတိုင်း “သူ့လိုလူကလေးမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ မတတ်နိုင်တဲ့ဘက်ကနေပြီး စုန်းနတ်ဖမ်းသလို အကြမ်းတိုက်လိုက်မှဖြင့် ဥံ့ဖွယ် ဆရာထ... ထိုင် ဆရာထိုင်ဆိုသလို ခိုင်းတိုင်းလုပ်ပေါ့”

ဥက္ကဋ္ဌ။ ။ “အေး... နေပါဦး။ မင့်လူက ယုံရဲ့လား။ အို... တခြားမပေါက်ကြားဖို့ သိုသိပ်ဖို့ပြောပါတယ်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဒီသူငယ်မအတွက်တော့ စိတ်ချပါ”

ဥက္ကဋ္ဌ။ ။ “ဘယ့်နှယ်... ဘာ ဒီသူငယ်မဆိုတာ မိန်းမလား”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကျားကိုက်ပါတယ်ဆို နာတာရှည်သလားလို့ သူငယ်မဆိုမှ မိန်းကလေးလားလို့ (မဟုတ်ဘူး၊ ဇီးကွက် တောဇီးကွက်မှ ညညမှထွက်ပြီး ခင်ဗျားတို့လို အဘိုးကြီးမျိုးရဲ့ ခေါင်းဆံပင်သိုက်ထဲက ဦးနှောက်ကို ဖောက်စားနေကျဟု ပြောလိုက်လို၏။ သို့သော် ပြင်သစ်ထုံးစံမှာ စကားအရာတွင် လွန်စွာမှ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည့်အားလျော်စွာ) မိန်းမမှ ခပ်လည်လည် ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ထဲက သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ သူ့ပရိယာယ်မာယာ

နဲ့ ဒီလိုသူငယ်ကလေးမျိုးလောက်တော့ လည်လည်ကြီး တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး
“စားနေကျကြောင်ပါးပေါ့” ဟု တိုတိုနှင့် သိလောက်အောင်ပြောပြရာ...

ဥက္ကဋ္ဌ။ ။ “မင့်သဘောမှာ ဒီမိန်းမအကူအညီနဲ့ တို့လိုရာလိုဘက်
ရမယ်လား” ဟု စကားကို စဉ်းစားပြီး တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ခပ်လေးလေး
မေးသည်နှင့်...

ကျွန်ုပ်။ ။ “သူကလေးကတော့ စွမ်းပါတယ်။ အခုလိုတော့ (ဗုံ
မကျပတ်မကျ) ဟိုမရောက်သည်မရောက်... တစ်လစ်ကြီးတော့ ဖြစ်မနေ
ပါဘူး။ လိုရာလိုဘက်လမ်း သိသိသာသာပွင့်လျှင်ပွင့် သို့မဟုတ်ဘဲ
ပတ်ကြမ်းတိုက်ပြီး အိုးမလုံအုံရင်လည်းပွင့်လာရမယ်။ ဒီနှစ်လမ်းပဲ
ရှိတာပဲ”

ကျွန်ုပ်ကလည်း ကိုယ့်အလိုတော်ရှိ ကချေသည် လူလူအကြောင်းကို
မှန်သည့်အဖြစ်အပျက်တွေရော၊ အပိုလုံးတွေရော၊ အလွန်မှ သိဒ္ဓိတင်ကာ
ချီးမြှင့်ထောမနာပြုပြီး ကိုယ်ဘက်ပါအောင် ဆွဲပြောတော့မှ ဥက္ကဋ္ဌကြီးမှာ
မလိုလားဘဲလျက် သဘောတူလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ပဲရစ်မြို့တော်သို့ လေယာဉ်ပျံနှင့်
ကြာသပတေးနေ့ မွန်းလွဲချိန်မှ ဆိုက်ရောက်ရာ လူလူကိုရှာဖို့မှာ အတော်
ပင်ခဲယဉ်းသေး၏။ “တက္ကစီ” တစ်စီးနှင့် ကက်ဖေးဟိုတယ် တစ်ဆိုင်ပြီး
တစ်ဆိုင်၊ ဇာတ်ရုံတစ်ရုံမှတစ်ရုံ လိုက်လံမေးမြန်းသော်လည်း အချည်း
အနှီးဖြစ်သည့်အဆုံး၌ ညဉ့်အခါ အသုံးတော်ခံသော ကလပ်များသို့
သွားရောက်စုံစမ်းသည်တွင်မှ လူလူသည် ပဲရစ်မြို့ပေါ်တွင်ရှိကြောင်း
သိရလေသည်။

ဤသတင်းကို မိတ်သင်္ဂဟ လေးငါးခြောက်ဦးထံမှ ရရှိသော်လည်း
ဤမာယာသည်ကလေး ဘယ်အရင်ဘယ်ဌာနမှာ နေထိုင်ကြောင်းကိုကား
တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ တပ်အပ်သေချာ မပြောနိုင်ကြချေ။

ပြောင်းဖူးရောင်ကောသာ မျက်လုံးပြာနှင့် အထပ်ထပ်ပတ်ထားသော
 ဝှမ်းပုံတမျှ ဖြူဖွေးလှသော အသားအရေ စိုပြည်ပြည့်တင်းသော ငါးရဲ့
 ကိုယ်ကလေးကို မြင်မြင်သမျှ ယောက်ျားဟူသမျှ စိတ်တက်ကြွအောင်
 အာရုံကြောကို ဆွန့်င်သောအတတ်ကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ်သူ၊ လူလူသာ
 လျှင် စစ်ဗိုက်ကလေးရွှင်းကို မဆိုင်းမတွ အနုဆေးပီယဖြင့် ချောက်ချား
 နိုင်မည်ဖြစ်လေရာ နောက်နေ့ တူလုံးသင်္ဘောဆိပ်ကမ်းမြို့သို့လည်း
 အတူခေါ်၍ အရောက်ပြန်ရမည်မှာ အချိန်နည်းပါးလှသဖြင့် ကြိတ်မနိုင်
 ခဲမရဖြစ်ရလေ၏။

သင်းကဲ့သို့ ချောရည်လှရည်၊ ယောက်ျားတို့အား စွဲမက်စေအောင်
 ပြုပြင်နိုင်သော အခြားမိန်းမစွမ်းကောင်းများ ရနိုင်သော်လည်း မာရီလူစီ
 မှာ သူလျှိုပညာတွင် သိဖွယ်တတ်ဖွယ် အသွယ်သွယ်တို့ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်
 တိုင် အထူးသင်ကြားပြသ လေ့လာတတ်မြောက်ပြီးဖြစ်ရကား စစ်ဗိုလ်
 ကလေးအပေါ်ဝယ် မသင်္ကာမှုကို ဟုတ်မဟုတ်၊ မှန်မမှန် ဧကန်ဒိဋ္ဌသူသာ
 လျှင် စွမ်းဆောင်နိုင်မည့်သူဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ သူလျှိုကိုယ်စားလှယ်မျိုးမှာ ဆောင်ရွက်ရသည့်
 ဝတ္တရား ပြီးမြောက်အောင်မြင်မှသာလျှင် ဆုလာဘ်ပပ်သကာ အဖိုးအခ
 ရမြဲဖြစ်၏။ ယခုကိစ္စကို စတင်ဆောင်ရွက်မိက စကားစည်းကမ်း
 သတ်မှတ်ထားချက်မရှိသော်လည်း ဤထုံးစံကို လိုက်ရမည်ဟု နားလည်
 ပြီးဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ငွေကြေးအရေးကြီးနေခိုက်ဖြစ်၍ ဤဆုလာဘ်ကိုရရန်
 လွန်စွာ လောဘရမ္မက်အားကြီးလေသည်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် နောက်ဆုံး အားလျှော့ရတော့မည့်အခြေသို့
 ရောက်ကာမှ ကံကောင်းထောက်မ၍ ပဲရစ်မြို့စွန်ကလားနား အလွန်
 ကျော်ကြားသည့် ဟာသ၊ သဘင်၊ ဆေးမင်ခြယ်လုပ်၊ စုတ်အတတ်တွင်
 တက္ကသိုလ်မည်တွင်သော “ဘိုဟီမိရန်” ပန်းချီပန်းပု၊ သဘင်သည်အစုတို့

မရှိအတူ ရှိမူဝေခြမ်း၊ တစ်ဝမ်းတည်းအတူဆင်းသည့် ညီရင်းအစ်ကို
မောင်ရင်းနှမအလား၊ သမဂ္ဂသဟာယ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ သိုက်ဝန်းစွာ
နေထိုင်၍ ပျော်မွေ့ရာ “မောမတ္တ” အမည်တွင် ရပ်ကွက်တစ်ခွင်ဝယ်
တစ်ခုသော တတိယအတန်းအစား ကဖေးဟိုတယ် ပျော်ပွဲရုံအဝတွင်
ကိုယ်ကအဝင် သူကအထွက်နှင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့ဆုံမိရကား အားရဝမ်း
မြောက်ခြင်းကို မသိပ်သည်းနိုင်ဘဲ သူကလေး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို
တစ်ချက်တည်းဆွဲငင်၍ အဝင်တံခါးသို့ ပြန်တွဲဝင်သွားမိပါတော့သည်။

“လူစီ” ဟု လက်ကိုကိုင်ကာ နှုတ်ဆက်လျက် ကျောက်ဒိုးပစ်
ကစားရာတွင် နိုင်လာသော မောင်ကလေးက အားရဝမ်းသာ အစ်မကို
ပြန်၍ပြောနေသည့်အလား အမောကြီးအပန်းကြီးဖြင့် “ဟေး... လူစီ
မင့်အတွက် အလုပ်ကောင်းတစ်ခုရလာတယ်။ နက်ဖြန်ခါ ငါနဲ့ တူလုံးကို
လိုက်ဖို့ပြင်ပေတော့။ မင်းပါမှဖြစ်မယ်။ မယ်မင်းကြီးမ မြန်မြန်လုပ်ပါ၊
အချိန်မရှိဘူး။”

လူဝီ(အံ့အားသင့်ရာမှ)။ ။ “ထိုင်စမ်းပါဦး။ ဘာများဖြစ်လာတာလဲ။
အေးအေးသာသာများ ပြောစမ်းပါဦး။ ရှင့်ဟာက ဒရောသောပါးကြီး”

ဤအချိန်သည်ကား နံနက် နှစ်ချက်တီးကျော် ၃ နာရီနီးနီးရှိပြီ
ဖြစ်၍ ပျော်ပွဲရုံထဲမင်းစားခန်းအတွင်း၌ သောက်စားကြူး၍ စားပွဲပေါ်တွင်
ကိုယ်တစ်ခြမ်းတင်ပြီး လဲလျောင်းနေသူ လူတစ်ယောက်မှလွဲ၍ လူသူ
လေးပါး ရှင်းလင်း၍နေလေပြီ။

ကျွန်ုပ်(မီးရောင်အောက်တွင် သူ့မျက်နှာကို စိမ့်စိမ့်ကြည့်လျက်)
“မှန်းစမ်းပါ၊ မင်း... ကျန်းခံသာလို့ မာပါစ” ဟု ဇာတ်သံပါပါပြောလေရာ...

လူဝီ။ ။ “မှန်လှပါ၊ ရှင်တို့က ဘယ်ခါမှ သတိမရတဲ့ မေတ္တာဟုန်
ကြောင့် ကျွန်မမှာ အရိုးမာမာ အသားပျော့ပျော့ပါပဲ” ဟု သရော်တော်တော်
မျက်စောင်းနှင့် ရှုတင်းတင်း အေးစက်စက်ပြောပြီးနောက် “ဘာလဲ

ကျွန်မတို့အလုပ်ဆိုတာ ရှင်တော့ ဟိုကတည်းက တစ်သက်တော့ ကျွန်မ မျက်နှာကို ဘယ်တော့မှ ကြည့်တော့မှာမဟုတ်ဘူးလို့ အောက်မေ့နေတာ။ ဒီလိုများ သင်းကလေးတစ်ယောက် ရှိသေးသကဲ့သို့ အမှတ်ထားတယ်ဆို တာ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု မပြုံးချင်ပြုံးချင် ခေါင်းကိုငဲ့၍ ခနဲပြောသည် တွင်...

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဟေ့... ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိ၊ မချီသေးတဲ့အခါ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာဆိုသလို အခါအခွင့်မသင့်လို့ လူချင်းမတွေ့ရပေမဲ့ အဝေးကတော့ တလျက်ပါပဲ၊ ယုံပါ။ ပဲရစ်မြို့ပေါ်အနဲ့အပြား တစ်နေ့လုံး မင်းကိုလိုက်ရှာနေချင်တော့ ပြောနေကြာလှ... ငါပြောတဲ့အလုပ် မင်း အလိုမရှိဘူးလား ပြောစမ်း” ဟု သွယ်ဝိုက်နေရန် အချိန်ကုန်မခံနိုင်၍ အတိအလင်းမေးလိုက်ရလေ၏။

လူဝီ။ ။ “အလုပ်အလိုရှိတာမရှိတာကနောက်။ ဗိုက်ထဲအူထဲက အခုအရင်တောင်းနေတာက အရင်၊ ကိုင်း... မြန်မြန်သာမှာပါတော့၊ ဆိုင်ပိတ်တော့မယ် ဆာလှပြီ။ သည်ကနေ့အဖို့မှာ ဧည့်သည်ဆိုလို့” ဟု ယခင်က စားပွဲပေါ်တွင် အပေါ်တစ်ပိုင်း အောက်တစ်ပိုင်း မသက် မသာမူးလဲနေသောလူရှိရာ မေးငေါ့၍ပြောလေရာ စကားမဆုံးမီ...

ကျွန်ုပ်။ ။ “အို... ဒါထားပါ” ဟု လက်ကာ၍ “ဘာစားမလဲ မှာ လေ” တစ်ဖန် စားပွဲထိုးအစေခံရှိရာသို့ လှည့်၍ “ဟီးဝါဆော” ဟု အမြန်လာစေလိုသည့် အထိမ်းအမှတ် လက်ခုပ်နှစ်ချက်သုံးချက် ဆက် ကာတီး၍ ခေါ်လိုက်၏။

ဤအောက်တန်းစားဟိုတယ်မျိုးသည်ကား နာမည်မထွက်သေး သောပန်းချီဆင်းရဲ ဆာလေးဒ်စ်လမ်းမတော်ကြီးပေါ်တွင် ညချမ်းအခါ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကိုယ်ရောင်ဗန်းပြ၍ တွဲဖက်အဖော်ရှာရသော မိန်းမတန်းစားနှင့် လမ်းမှားသော ခရီးသည်များသာလျှင် အသုံးခံရသည်

ဖြစ်၍ အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ကို အလျဉ်းမရ ရှိနိုင်ချေ။

သို့သော် ရသမျှ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ တင်းတိမ်အောင် မှာစားပေ တော့ပြော၍ သူ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မြိန်ရေရှက်ရေ စားသောက်သည်ကို ကြည့်သည်နှင့် အဘယ်မျှကြာအောင် အစာနှင့်ဆေး၍ ဆာလောင်မွတ်သိပ် နေသည်ကို သိရပေသည်။

ကိုယ်အင်္ဂါရုပ်လက္ခဏာမှာ ယခင်ကနှင့်မခြား လှတုန်းပင်ရှိသော် လည်း ယခင်တွေ့စဉ်က ကျွန်ုပ်မှတ်မိသည့် ကလေးကဲ့သို့ ကျယ်ဝန်း ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးကြယ်ကြီးနှစ်လုံးမှာ မပျော်ပိုက် မသာယာသည့် အလား အနည်းငယ် မျက်နှာထားကြီးလာသည်ဟု ထင်ရ၏။ ရွှေရောင် တမျှလှပသော ဆံကေသာတို့မှာလည်း အရောင်လွင့်၍ အဆင်အသွေး ပြောင်းသည်ဟုထင်ရ၏။ ဆင်ယင်ထားသော ဝတ်စားတန်ဆာတို့မှာ လည်း တစ်ပတ်နွမ်း တစ်ထည်ချင်းရှိသည်ကို လမ်းထွက်ခါနီးတိုင်း ဖိတန်ဖိ၊ တိုက်တန်တိုက်၊ သ၊ ရ၊ ဝတ်ဆင်လာရသည်မှာလည်း ထင်ရှား လေသည်။

ဩ... လူလူ၊ လူလူ၊ ဒီသံသရာစက်ကြီးသည်ကား ဖြစ်ပြန်ပျက်ပြန် လောကဓံဆိုသည်မှာ တယ်မှန်ပါတကား။ သည်ကဲ့သို့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ အမျိုးအစားထဲက တက်လာခဲ့သည်မှာ သည်လိုအထဲကိုပဲ ပြန်ကျရောက် ရသေးမြဲဖြစ်လေရောလားဟု တွေးတောမိလေ၏။

သို့သော် သူစားသောက်နေသည့်အတွင်းမှာ အလုပ်စကားနှင့် ပတ်သက်၍ပြောသော်လည်း နားဝင်မည်မဟုတ်။ ပြောသော်လည်း လေကုန်ရုံ အချည်းအနှီးသာ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဆိုင်းငံ့၍ ပွဲလမ်းသဘင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ထွေရာလေးပါးတို့ကို စပ်မိရာရာ ပြောနေရလေ၏။

အစာဝ၍ ကျေနပ်သည့်သဘော၊ ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို ကျောမှို

၍ ကျွန်ုပ်အား စီးကရက်တစ်လိပ်ကို တောင်းသောက်သောအခါမှ...
 ကျွန်ုပ်။ ။ “ကိုင်း... ဘယ်နှယ်လဲ မယ်မင်းကြီးမ၊ ကျုပ်ကိစ္စ
 အရေးကြီးတယ်။ တူလုံးလိုက်မလား၊ မလိုက်ဘူးလား”

လူဝီ။ ။ “ရှင်နဲ့လိုက်ဖို့ဆိုတာတော့” ဟု စကားဖြတ်လျက်
 အလုပ်အကိုင်မဲ့ကာ ပြတ်လပ်နေ၍ ဘာလုပ်ကိုင်ရှာဖွေရပါမလဲဟု
 အမြဲကြံစည်နေလျက်သား လူမျိုးများ သတ္တိပါအတိုင်း၊ လာဘ်နှင့် ရင်
 ဆိုင်တွေ့ပြန်သည့်အတိုင်း ကိုယ်မှာ ပြည့်စုံနေ၍ မလိုလားပုံ၊ ခေါင်း
 ကလေးနောက်လှန်၊ မျက်နှာတစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး ပျင်းရိသောသဘော
 နှင့် ဆေးလိပ်ငွေကို အကွင်းလိုက် မှုတ်ထုတ်နေရာမှ နှုတ်ခမ်းတလန်
 ပန်းတလန်နှင့် “ဘယ်လိုအရေး ဘာကိစ္စဆိုတာအကြောင်းလိုက်ပြီး
 လိုက်သင့်မလိုက်သင့်ဆိုတာလည်း စဉ်းစားသေးတာပေါ့” ဟု အလျင်လို
 မှန်းသိလေ၊ အေးစက်စက်ဟန်လုပ်ကာ ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်။ ။ “အင်း...” အရေးထဲမှာ သူ့အကြောင်းလည်း ကိုယ်က
 သိပြီးဖြစ်တော့ သူမပါ မပြီးသလိုပြောနေလို့တော့ အရေးတော်ပုံ မလှ
 ချေဘူး။ “လင်းတလောက်တော့၊ ငှက်တိုင်းလှတာပဲ” ဆိုသည့်အကြောင်း
 သိသိသာသာ ယတိပြတ်ပြောမှပဲဟု “ကိုင်း... ထိပ်ထား မဟာဒေဝီ၊
 သခင်မတော့ ကျွန်တော်မျိုး ဂဃနဏ လျှောက်ထားအစီရင်ခံနေဖို့တော့
 အချိန်မရှိဘူး။ ကျုပ် လေယာဉ်ပျံမထွက်ခင် ကိုင်း... တစ်ယောက်ယောက်
 တော်သင့်သူ ဆွဲခေါ်သွားမှပဲ” ဟု စားပွဲထိုးအစေခံအား ခေါ်ပြီး ကုန်ကျ
 သမျှစာရင်းကို ရှင်းလင်းရန် အိတ်တွင်းမှ ငွေစက္ကူထပ်ကြီးကိုထုတ်၊
 စားပွဲထိုးကိုလည်း လက်ဖွာဖွာနှင့် ဆုလာဘ်ပေးပြီး သူ့ဘက်ကို တစေ
 တစောင်းမျှမကြည့်ဘဲ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထထည့်ပြီး ထွက်ပေါက်ကို
 ခြေလှမ်းတော့မှ မယ်မင်းကြီးမမှာ ကြွက်ကို ကြောင်အုပ်တော့မလို
 ကျွန်ုပ်ကို ရှေ့ကဆီးကာ ဆိုင်ထဲမှ လက်တွဲ၍ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

လမ်းလျှောက်လာစဉ် အကျိုးအကြောင်းနှင့်တကွ ဇာတ်လိုက်က ဘယ်သူ၊ ဘယ်လိုစခန်းသွားပြီ၊ သူ ဘယ်အခန်းက ကဖို့အကြောင်းမျိုး အလုံးစုံကို စနစ်ကျကျ ပြောပြရလေသည်။

အောက်တန်းစားရပ်ကွက် သူငှားနေသည့် အခန်းကလေးသို့ ရောက်၍ ဇာတ်မီးခလုတ်ကလေးကို နှိပ်ဖွင့်ကာ “နို့... နေပါဦး။ ဒီစစ် ဗိုလ်ငနဲကလေးက ကျွန်မကို မြင်ရုံမျှနဲ့ မုချကျမယ်လို့ ရှင်က ဘယ်နှယ့် တထစ်ချဆိုနိုင်သလဲ” ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလှမာန်တက်နေသည်နှင့် အမျှ သူများလည်း သိကြလေသလောဟု ပိုမိုထင်ရှားစေလိုသည့်သဘော ဖြင့် လှည့်ပတ်၍ မိမိ၏ အဆင်းလှခြင်းကို မသိလေဟန် မေးနည်းမျိုးဖြင့် မေးလေသည်။*

လောကတွင် အမြောက်မကြိုက်သူ မည်သူမျှမရှိ။ အလိုလိုက် အကြိုက်တင်မှပဲဟု “ဟေ့... လူဝီ၊ မင်းမျက်နှာကလေး တစ်ချက်ပြုံးလိုက် လျှင် လက်ဖျောက်သံနှစ်ထပ် တီးရုံနဲ့ဆိုသလို သာမညလူစားမျိုးမဆိုထား နဲ့ မင်းဒေကရာဇ်တောင် ရာဇပလ္လင်ပေါ်က ဇောက်ထိုးကျမှာကွဲ့။”

လူဝီ။ ။ “တော်စမ်းပါ၊ ဒီလောက်တောင် ဖွဲ့နဲ့ မနေပါနဲ့၊ ဆုချစရာ ပိုက်ဆံလည်းမရှိပါဘူး။ ကိုင်း... ထိုင်ပါ” ဟု တစ်ဖက်ခြေမရှိ၍ စာအုပ် ဟောင်းတွေ အောက်ကခုပြီး တချို့ နေရာက အုန်းဆံတွေထွက်နေသော နှစ်ယောက်ထိုင် ဖုံကုလားထိုင်အဟောင်းကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်လိုက်လေ ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “နေစမ်းပါဦး၊ မင်းရုပ်ကလေးက အဟုတ်ကိုး”
လူဝီ(ကျွန်ုပ်စကားကို မဆက်မီ)။ ။ “တော်ပါ... ရှင် ဘာပြောမယ် ဆိုတာသိပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ရှင့်နောက်ကို

---

* ဤသို့သော စကားပြန်ဆိုရာတွင် ပြင်သစ်စကားမှ တိုက်ရိုက်အသုံးအနှုန်း မဟုတ်ဘဲ မြန်မာစကားဖြင့် သင့်လျော်ကန်ရာကို သုံးရ၏။

လိုက်မှဖြစ်မှာမို့ အဆင်သင့်ပါပဲ” ဟု ယခုမှဝန်ခံလျက်” ကျွန်မမှာ
ဘိုင်ကျရုံမကဘူး။ တိမ်းရရှောင်ရမလောက်ဖြစ်နေတယ်”

သူက သို့ကလို ရင်းနှီးစွာ စကားစလာသည်နှင့် “အင်း... ပြောပါ
ဦး၊ ဘာတွေများလျှောက်လုပ်လို့ ဘယ်အဖြစ်မျိုးများ ရောက်နေတာတုံး”
ဟု သူ့အတွင်းရေးကို ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ မသိလိုသော်လည်း မေးခွင့်
မေးထိုက်ရှိသည့်အားလျော်စွာ မေးလိုက်ပြန်သောအခါ စကားပြန်မရဘဲ
ကျွန်ုပ်အား နောက်ခိုင်းပြီး အပေါင်ဆိုင်က လက်မခံသည့် ဘီးမှန် အစ
ရှိသော ဖြီးလိမ်းတဲ့ကိရိယာကလေးတွေကို ပိန်ဖောင်းနေသော လက်ဆွဲ
သားရေအိတ်တွင်းသို့ ထည့်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်က နောက်ထပ် အားပေးသည့်သဘောဖြင့် “စိုးရိမ်စရာ
အရေးလား” မေးရာ...

— လူဝီ။ ။ “ဆိုပါတော့” ဟုသာ မယုတ်မလွန်ဖြေကြား၍ “ကိုင်း...
နို့ ဘယ်တော့ထွက်ကြမှာလဲ” မေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “လေယာဉ်ပျံကတော့ မနက်ရှစ်နာရီခွဲမှထွက်မယ်။
သို့သော် ဒီအိမ်ထဲကတော့ ခုပဲထွက်ကြပါစို့” ဟု သူ့သားရေအိတ်ကို
ဆွဲယူပြီး ကျဉ်းမြောင်းသော လှေကားကလေးမှ ဆင်းခဲ့ကြလေ၏။

နောက်ဆုံး သုံးနာရီလောက်ကြာကာလ “တက္ကစီ” ကားထဲတွင်
လေယာဉ်ပျံကွင်းသို့ ရောက်ခါနီး ဒီဇင်ဘာလဆန်းစ နံနက်စောစော
ဥတုရာသီ အပလေစိမ်းတိုက်သည့်အခါ ချမ်းအေးလှရကား လူဝီမှာ
ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြောင်း တွေ့သည်နှင့် “အို... ဒီလောက်တောင် ချမ်း
သလား” ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးရာ...

လူဝီ။ ။ “အေးလွန်းလို့မဟုတ်ဘူးဆရာ။ ကိုယ့်စိတ်မလုံလို့
ကြက်သီးဖြန်းတာ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “အလိုလေး... ဘုရားသိကြား သည်ထက်မက မင်း

လုပ်ရဲသေးတာ... ခုဟာများ ဘာများလန့်စရာရှိလို့လဲ၊ ရှိုင်းဆိုတဲ့ စစ်
ဗိုလ်ငနဲကလေးဟာ ချစ်စရာ” စကားမပြတ်မီ...

လူဝီ။ ။ “အို... သည်အတွက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုအဝင်ကိုတွေးပြီး”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဘယ်အဝင်”

လူဝီ(လေယာဥ်ပျံကွင်းဝတွင်) စောင့်ကြပ်နေသော စန္ဒရီနှင့်
ပုလိပ်အရာရှိတစ်စုကို မေးခေါ်လျက် “သူတို့က အခု သိပ်ပြီး စည်းကြပ်
နေတာရှင့်၊ မတော်လို့များ အားလုံးလှန်ပြန်ပြီး ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း
ရှာမှဖြင့်...”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဟေ” ဟု အံ့အားသင့်စွာ “ဒီလောက်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
ဖြစ်ရအောင်” မော်တော်ကားဒရိုင်ဘာကို လှမ်း၍ ကားကို ရပ်တန့်ရန်
ပြောလျက် “မင်း ဘာပြစ်မှုများ ကျူးလွန်လာသလဲ၊ မင်းမှာ ခိုးထုပ်
ခိုးထည်ပါသလား”

လူဝီ။ ။ “ကိုင်း... ပါပါပြီတဲ့”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဒါ ဘယ်မှာလဲ”

လူဝီ။ ။ “အဝတ်ထဲမှာ တွဲချုပ်ထားတယ်” ဟု အင်္ကျီအတွင်းသို့
လက်လှို၍ပြလေသည်။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဒါဖြင့်သည်ပေး၊ ကျုပ်ကိုတော့ သူတို့မရှာဘူး။
ကျုပ်မှာ ပုလိပ်ပတ်စ်(အစိုးရအမိန့်နှင့် ထွက်စေခံစေ)လက်မှတ်ရှိတယ်။
ကိုင်း... မြန်မြန်သာပေးပေတော့”

ထိုအတွင်း မော်တော်ကားကလည်းအရပ်၊ လူဝီကလည်းပေးမည်ဟု
အင်္ကျီအချွတ်၊ ပေါ်တာ(ကူလီ) တစ်ယောက်က မော်တော်ကားတံခါးဝကို
ရောက်လာလေရာ ထိုအခါမှ လေယာဥ်ပျံကွင်းထဲရှိ ခရီးသည်များနားနေ
ရန်နေရာသို့ ရောက်လာကြောင်း သိရလေ၏။ ထို့နောက် ဣန္ဒြေမပျက်
ကျွန်ုပ်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါမည့် လေယာဥ်ပျံမှာလည်း ထွက်လုဆဲဆဲရှိလေ

ရာ လက်မှတ်စစ်အပေါက်ဝသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လက်မှတ်နှစ်စောင်လုံးကို ပုလိပ်ပတ်စစ်လက်မှတ် နှင့် တွဲ၍ပြရာ တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ နောက်မှကပ်၍ လိုက်ပါလာသော လူဝီ၏ လက်များမှာ တုန်လျက်ပင်ရှိရကား အဘယ်မျှလောက် ကြီးလေးသောပြစ်မှုနှင့် ပတ် သက်သည့်ပစ္စည်းများကို သယ်ပိုးလာ၍ သည်မျှလောက် တုန်လှုပ်ချောက် ချားလေဘိသနည်းဟု အောက်မေ့သော်လည်း လူဝီအား မေးမြန်းစုံစမ်းဖို့ ကား အချိန်မရခဲ့ချေ။ ထိုစဉ်ကဖြစ်အင်ကို ယခု ပြန်တွေးကြည့်ခါမှ အသည်းအူယားမိသေး၏။

အကယ်တန္တူ ထိုစဉ်ကသာ ဤမိန်းကလေး၏ ကိုယ်ထည်တွင် ဝှက်ယူလာသောပစ္စည်းကို အဘယ်ပစ္စည်းမျိုးဟူ၍ ရိပ်မိခဲ့ပါမူ သူရဲဘော နည်းသည်ဟူ၍ မိမိကိုယ်ကိုယ် ဝန်မခံသော်လည်း ဒီမိန်းကလေး၏ ထံပါးမှ ဝေးလွတ်ရာသို့ တစ်ချက်တည်း သုတ်ခြေတင်မည်ကား မလွဲ တည်း။ ဤရာဇဝင်ကိုလည်း ရေးဖြစ်တော့မည်မဟုတ်ချေ။ ထို့ပြင် မကြာခဏ ဟိုးလေးတစ်ကျော် မကြားဝံ့မနာသာ သွားပုပ်လေလွင့်သတင်း များ ကြိဖန်၍ဖြစ်တတ်သော ဤတိုင်းပြည်မှာလည်း အရုပ်ဆိုးသတင်းကြီး တစ်ခု တိမ်မြုပ်ပပျောက်သွားပေမည်။

သို့သော် ယခင်က အသည်းဖို၍ အမြီးကုပ်နေသော မလူဝီမှာ လေယာဉ်ပျံထွက်၍ နံနက်စာစားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ သုံးဆောင်ပြီး သောအခါ တစ်မျိုးတစ်မည်ပြင် လုပ်လိုက်သည့်အလား ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မောရွှင်ပျ၍လာလေ၏။

ဘယ်လောက်ပင် မှိုင်တွေနေသော ယောက်ျားဖြစ်စေကာမူ ဤ မာယာသည် မဂ္ဂမ်းပုံကလေး၏ စက်ကွင်းသို့ သက်ဆင်းမိပါက ထိုတဒဂ်

ပဟာန်အတွင်းသာ မနုဿဖြစ်ကာ ပူဆွေးစရာဟူသမျှ မေ့ပျောက်နိုင်၏။
ယခုလည်း သူ့ရွှင်လန်းပုံနှင့် ကြူသံပါအောင် ရယ်မောပြောဆိုသည်ကို
ငေးမောနေရသဖြင့် သူ့မှာပါသည့် ခိုးရာပါပစ္စည်းအကြောင်းကို မေးရန်
မေ့နေလေ၏။ သူ့စွမ်းရည်နှင့် တကယ် အတည်တကျ ကြိုးစားခဲ့သော်
ငွေဝင်လမ်းဖြောင့်၍ ကျော်ကြားသော ဇာတ်လိုက်တစ်ယောက် ဖြစ်မည်
ကိုလည်း ကျွန်ုပ်ယုံကြည်မိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တူလုံးမြို့ကို သောကြာနေ့မွန်းလွဲအချိန်တွင်
ရောက်ခဲ့၏။ လူဝီစခန်းသွားရမည့်အတွက်နှင့် ထိုက်တန်သော အဝတ်
တန်ဆာများကို ဝယ်ခြမ်းပေးပြီးနောက် တည်းခိုသောဟိုတယ်သို့ သွား
ကြ၏။

လွန်ခဲ့သော နောက်ဆုံးအကြိမ်တွင် မှောက်မှားခဲ့ဖူးသောအဖြစ်မျိုး
နောက်ထပ်မပေါ်ပေါက်စေရအောင် သူ့အား အထူးသတိပေး၍ သူ
ကရမည့်ဇာတ်ကွက်ကို အထပ်ထပ် “အက်တင်” လုပ်ခိုင်းစေပြီးမှ
နောက်ဆုံးမှာခြင်းဖြင့်...

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဟေ့... သည်မှာ သည်တစ်ခါတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ
အတိမ်းအစောင်းမခံဘူး။ ဒီကိစ္စ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ
လည်း မင်းသိပြီ။ ဒီစစ်ဗိုလ်ကောင်ကလေးကလည်း ပြင်သစ်ပြည်မှာ
ဩဇာအလေးနက်ဆုံး၊ တန်ခိုးပါဝါအကြီးဆုံးဆိုတဲ့လူတွေနဲ့ အဆက်ရှိ
တယ်။ ဒီတော့... ဟောသည်မလေ၊ မင်းမတတ်နိုင်ဘူးထင်ရင် စောစော
က ပြော”

လူဝီ။ ။ “အို... စိတ်ချ၊ ဒီနေ့တော့ ကိုယ့်တာဝန်ထားလိုက်ပါ”
ဟု ဝတ်ထားသော အဆင်တန်ဆာတို့နှင့် တကယ့်လေဒီကြီးသဖွယ်
ပြုံး၍ပြောလေသည်။

မိမိတို့ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းကို အကွက်လည်အောင် ကနိုင်သော

မာယာသည်မတို့သည် ရည်မှန်းသည့်အမဲထံသို့ ကိုယ်ကစ၍ ဖော်ရွေစွာ ဝင်မြဲမရှိ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အရသွေး၍ ကျုံးသွင်းမြဲဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖိတ်ကြားထားသည့်အတိုင်း စစ်ဗိုလ်ကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ထမင်းစားသောက်နေစဉ် စနေနေ့ညတွင် အထူးခင်းကျင်းပြသလေ့ရှိသော အတီးအမှုတ် အကအခုန်တို့သည် လူဝီအတွက် နာရီတော်ခင်းနေသည့်အလား အဖော်မပါ တစ်ယောက်တည်းချင်း ကနွဲ့ကလျ လှမ်းဝင်လာသည်မှာ “ဘုံကြိုးပြတ်တဲ့ နတ်မိမယ်” မခြား မြင်မြင်သမျှ ညစာသုံးဆောင်နေသူအပေါင်းတို့သည် ဇွန်းခက်ရင်းများကို ချ၍ စိုက်ကြည့်ကြရလေ၏။

ကုန်ကျသည့်စရိတ်ကို မငဲ့ကွက်ဘဲ “ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်” ထားရကား ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်ချက်အတိုင်း လူဝီဝင်လာသည်မှစ၍ အနီးရှိ စားပွဲတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်သည့်တိုင်အောင် မျက်တောင်မခတ်၊ စေ့စေ့စပ်စပ် ငေးစိုက်နေသော ရွှင်းသည် အခြား မည်သည်ကိုမျှ အလေးမထားမှု၊ ဂရုမထား၊ ဘာတစ်ခုကိုမျှ စိတ်မဝင်စားဘဲ မာယာသည်ကလေး၏ ရူပါရုံကိုသာ ပီတိဧကဂ္ဂဒါ ကျ၍နေလေ၏။

တစ်ခဏအကြာတွင် သိချင်လွန်းသောစိတ်ကို မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ “ဟိုဒင်း... ဘယ်သူတုံး”

ကျွန်ုပ်သည်ကား တမင်သက်သက် မကြားလေဟန်ပြု၍ အရက်မျိုးစုံကြော်ငြာစာရင်းကိုသာ ကြည့်၍ ရွေးချယ်လျက် “ရှန်ပိန် ဘယ်တံဆိပ်မျိုးကြိုက်သလဲ” ဟု မထိတရိမေးလေရာ...

ရွှင်း။ ။ “အောင်မယ်လေး စိန်ကောင်းကျောက်ကောင်းရောင်းရာဆေးရိုးသည်က ကန့်လန့်မလုပ်စမ်းပါနဲ့ခင်ဗျာ။ ရှန်ပိန်ကို ကြိုက်ရာရွေးမှာရောပေါ့ဗျာ။ ဟိုမှာကြည့်စမ်းပါဦး။ ဟိုလေဒီပျိုဟာ ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဟင်... ဘယ်နှယ်” ဘာကိုမေးသည်ကိုမျှ မသိလေဟန်

အမူအရာဖြင့် “ဘယ်လေဒီလဲ”

ရွှင်း။ ။ “အို... မိုန်ဟား၊ ခင်ဗျားမှာ မျက်စိပဲမပါရောလား။ စက္ကပဲ အလင်းမရလို့လား၊ ဟိုမှာထိုင်နေတဲ့ဟာကလေး ကြည့်စမ်းပါဦး”

ကျွန်ုပ်။ ။ “မင်းတို့ကလေးတွေက ပျိုတုန်းရွယ်တုန်းဆိုတော့ မသိသေးဘူး။ ကျုပ်တို့အရွယ်ကျတော့ တကယ်ကောင်းတဲ့ ဝိုင်အရက်နဲ့ အဟုတ်ချောတဲ့မိန်းမဆိုတာ တစ်ကြိမ်တည်း အာရုံပြုလို့ မရဘူးကွဲ့”

ရွှင်း။ ။ “အလို... ဘုရားတန်ခိုးတော်... ကြည့်စမ်းပါဦး။ ခင်ဗျား ကို ကြည့်ပြုံးနေတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့အသိလား”

ကျွန်ုပ်။ ။ “သိဆို ကနေ့ မွန်းတိမ်း သူရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဧည့် ခန်းထဲမှာ ဆုံမိကြတာပဲ”

ရွှင်း။ ။ “ကဲ... အမျိုးအမည်ကို မိန့်စမ်းပါဦး”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက်တဲ့၊ အားလပ်ခွင့်အနားယူရင်း ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းတွေ လျှောက်လည်ပတ်ရာကအပြန် တူလုံးမြို့ကျော် လွန်းလို့ ဝင်ကြည့်သတဲ့”

ရွှင်း။ ။ “အို... မိုန်ဟား၊ ကလီဟိုပတ္တရာချောတယ်ဆိုတာ... ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့။ တစ်မိုးအောက်တစ်ယောက်ဆိုတာလို တကယ့်ကို ချောပါလှပါကလား။ ကျွန်တော်တို့စားပွဲကို ဖိတ်ခေါ်ရရင် မလာပေဘူး လား”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဖိတ်ရင်တော့ လာတန်စရာရှိရဲ့”

ရွှင်း။ ။ “ဟာ... ဒါနဲ့ နှေးလိုက်တာ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျွန်တော် ကမ်းတက်ခွင့်ရတဲ့ နောက်ဆုံးညကို လှလှကြီးပျော်စေမယ်ဆို”

ကျွန်ုပ်။ ။ “အို... ကျုပ် ဝတ္တရားမပျက်စေရပါဘူး။ ထမင်းစား ပြီးတော့ မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်”

ရွှင်း။ ။ “အို... ရှိကြီးခိုးပါရဲ့ဦးရယ်... ခုခေါ်စမ်းပါ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “အို... မောင်ကလည်းကွယ်၊ အခုလောလောဆယ် လုပ်ရေးကိုင်တာခက်တယ်။ မောင့်မှာ မြာကိစ္စက ရှေ့ဆက်လက်လုပ်ကိုင် ဖို့အရေးတော့နောက်။ ဟုတ်ပါပေမောင်”

ရွှင်း။ ။ “ဘာကြိရေးဖန်ရေးများ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တိုင်ပင်နေစရာ ရှိသေးလို့လဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “မောင့်ကျန်ငွေရော မလိုချင်တော့ဘူးလား”

ရွှင်း။ ။ “ဟာ... ခုပြောမှသတိရတယ်။ အသုံးလိုနေတာ ပေးစမ်း ပါမြန်မြန်” ဟု မျက်လုံးနှစ်လုံးက ကောင်မလေးဘက်မှာ... လက်နှစ်ဖက် က စားပွဲအောက်ကလျှိုပြီး ငွေလှမ်းတောင်းနေလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ငွေ စက္ကူတစ်ထပ်ကြီးကို သူ့လက်ထဲသို့ အလိုက်သင့်ထည့်လိုက်ရလေ၏။

စည်းဝါးရိုက်ထားသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပြင်သစ်တို့၏ အယဉ်ကျေးဆုံးအမှုအရာဖြင့် ထိုင်ရာမှထ၍ မာယာသည်ကလေးရှိရာ ဘက် လှည့်ပြီးလျှင် တရိုတသေ ခေါင်းထွက်ပြီးနောက် လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကာ “ကျွန်တော်များကို ချီးမြှင့်တဲ့အနေနဲ့ သည်းခံပြီး ဒီစားပွဲကြွခဲ့ ပါ။ စိတ်လည်းမရှိပါနဲ့ခင်ဗျား” ဟု ဖိတ်ခေါ်ရပါတော့သည်။

(ကိုယ်မူလက်ဟန်နှင့်တကွ ပြင်သစ်တို့အသုံးအနှုန်းမှာ မင်း၊ ငါ၊ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ဟူ၍ အမည်နာမကိုမျှ ထည့်ခေါ် ခြင်းပြောခြင်းမပြုဘဲ ယောက်ျားကို(မော်ရှာ)၊ မိန်းမကို (မာဒမ်)၊ မိန်းမပျိုကလေးကို(မဒ်မိုဇေးလ်)၊ မြန်မာအသုံး အနှုန်းအားဖြင့်... အမောင်၊ အမိ၊ အမိကလေး... စသော စကားများဖြင့် အမိကလေး ဘာအလိုတော်ရှိပါသလဲ။ တစ် ခုခုမေးမြန်းသည့်အခါ၌လည်း အမြဲသဖြင့် “ဆေးဘူး-ပလေး” “အမိကလေးသဘော နှစ်ခြိုက်ပါမူ” ဟူသော တောင်းပန် သည့်စကားဖြင့် ယဉ်ကျေးစွာ ပြောလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်

ပြင်သစ်စကားသည် အယဉ်ကျေးဆုံးစကား၊ အိတာလျံစကား
သည် အသာယာဆုံးသောအသံ၊ ဂျာမန်မှာ လေကြမ်း၊
အင်္ဂလိပ်မှာ အလေးနက် အပြတ်သားဆုံးစကားဟူ၍
အနောက်နိုင်ငံ စာရေးဆရာကြီးများ အသိအမှတ်ပြု၏။
သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာစကားတွင် ဗန်းစကား၊ အရပ်
စကား၊ ပရိသတ်ဘုံလည်တွင် ပြောသောစကား၊ ထီးစကား၊
နန်းစကား၊ ရတနာသုံးပါးနှင့် ယှဉ်သောစကား... အသုံး
အနှုန်းကို ကျွန်ုပ်တို့ သိနားလည်သည့်အတိုင်း ကြားရပါမူ
အဘယ်မှာ မချီးမွမ်း ထောမနာမပြုဘဲ နေနိုင်အံ့နည်း။ သို့
သော် ယခုခေတ် ကျောင်းသူကျောင်းသားများက အနောက်
နိုင်ငံယဉ်ကျေးမှုကို အတုယူ၍ ယောက်ျားကလေးနှင့် မိန်း
ကလေးများ တွဲကကြသည်။ သတင်းကိုထောက်သော် အတု
မခိုးသင့်သည်ကို အကောင်းမှတ်ပြီး အတုခိုးမိသဖြင့် ကိုယ်
ကျိုးလည်းနည်း၊ ယဉ်ကျေးမှုလည်း ကမောက်ကမ၊ ဇောက်
ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်မည်ကို အထူးစိုးရိမ်ဖွယ်ရှိလေသည်။ ဤကား
စကားချပ်)

စေတနာကြီးစွာဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ဖိတ်ကြားခြင်းကို လွန်စွာမှ
ကျေးဇူးဥပကာရ တင်သပါသည်ဟု ဆိုသည့်အလား ပြုံး၍တစ်ခါ
မျက်နှာချိုသွေးလာသည်ကို မြင်ရသော ရွှင်းမှာ “ကျွန်တော်တော့
ခင်ဗျာလက်ခုပ်ထဲကရေလို သဘောထားပါ၊ ဖုတ်ဖုတ်ကင်ကင် ကောင်
လုံးပဲမျိုးမျိုး၊ ထင်သလိုသုံး... မုန်းတော်မမူလိုက်ပါနဲ့။ ချစ်မေတ္တာရေကိုသာ
တစ်ယောက်တစ်စက်လောက် စွန့်တော်မူပါဟူသော အမူအရာဖြင့် ထ
၍ကုန်းတော့မလို ကွတော့မတတ် ဆီး၍ လောကွတ်ပျူငှာပြုလေ၏။

ပြင်သစ်ပြည်ဝါဒ၊ ခေတ်ခလေ့အလိုက်မှာ ကိလေသာလွှဲဆော်မှု၌

အားပေးရာအားပေးကြောင်း နည်းစနစ်အမျိုးမျိုးကို အထူးထွင်သော တိုင်းပြည်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ သူတို့လူငယ်နှစ်ဦးစပ်ကြားတွင် ဖိလာကန်လန် အဟန့်အတားမဖြစ်စေခြင်းငှာ အမြင်ကောင်းရုံမျှ တစ်ခဏနေ၍ ကုန် ကျသမျှအဖိုးအခကို ရှင်းလင်းပေးကမ်းပြီးနောက် ထသွားရန် ၎င်းတို့ အား နှုတ်ဆက်သည်ကိုပင် ရွှိုင်းမှာ နားမစိုက်မိအောင် လူဝီ၏ နှုတ်ချိမှု တွင် စူးစိုက်၍နေရှာလေသည်။

စစ်ဗိုလ်ကလေးရွှိုင်းက မော်တော်ကားဖြင့် လေညင်းခံထွက်ရန် စကားခေါ်သည်ကိုပင် လူဝီက နားမလည်သည့် အစိမ်းအဝါကလေးပမာ ရွှေသည်းတော်ဖိုသည်အလား အကွရာအညာတွေ များနေသော်လည်း နောက်ဆုံး၌ကား ၎င်းတို့နှစ်ဦးသားတို့သည် သည့်အဖို့အချိန်ကို မည် ကဲ့သို့ဖြုန်းသည်ဟု မသိရတော့ဘဲ ယခင်က ချိန်းချက်ထားသည့်အတိုင်း နောက်တစ်နေ့နံနက် ၇ နာရီခွဲအချိန်တွင် အိပ်ခန်းတံခါးအောက်မှ လျှို၍ ထိုးသွင်းမည့် စာကလေးတစ်စောင်ကိုသာ မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်း၍ နေရလေ၏။

စာအိတ်ကိုရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆိုင်ရာသို့ အစီရင်ခံတင်ပို့ရန် ဟိုတယ်မှ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။ စာအိတ်ပေါ်တွင် ရေးသားထားသော စာကလေးတစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းမှာ လူဝီလက်ရေးနှင့် “ဤစာကိုရလျှင် ရချင်း မနှောင့်မနှေး၊ သူရသင့်ရထိုက်သော ငွေနှင့်တကွ အမြန်လာရန်” ပါရှိလေသည်။ ဤစာအိတ်ပေါ်တွင် ပါသောအကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်အား သာလျှင် ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန်ရည်သောစာဖြစ်၍ ဆုတ်ယူလိုက်ရာ အတွင်းတွင် ပါရှိသောစာကိုမကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ရကား စာပါအကြောင်းများမှာ ခေါင်းနပန်းကြီးဖွယ်ဖြစ်လေသည်။

“စစ်မက်အရေးအရာဖြစ်ခဲ့သော်... မြေထဲပင်လယ်တွင် စစ်

သင်္ဘောများကို သီးသန့်ချထားရမည့်နေရာများကား” စသည်ပါရှိလေရာ နိုင်ငံရေးရာတွင် အလွန်လျှို့ဝှက်အပ်သည့် အရေးကြီးတစ်ခုဖြစ်ရကား ရှိုင်းအတွက် “ဒင်းတော့ ဒုက္ခပဲ” ဟု ကရုဏာဒေါသော ညည်းမိ၏။

ဤစာကိုမြင်လျှင် ဥက္ကဋ္ဌသည် မျက်လုံးပြူး၍ အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီးနောက် “အို... ဘယ့်နှယ့်လဲ၊ မဖြစ်ထိုက်မဖြစ်တန်ရာ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ဒီစာ ဘယ်ကဘယ်လိုရပုံလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်အနားတိုးလာ၍ လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုပင် မယုံသင်္ကာရှိသည့်အတိုင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ “မှန်မှန်ပြော ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ သိတဲ့လူ ပြင်သစ်ပြည်တစ်ပြည်လုံးမှာ သုံးယောက်တည်းရှိတယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ အတန်ကြာ နားလည်အောင် ရှင်းလင်းပြောပြတော့မှ “ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ငါ အခုချက်ချင်း စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အတွင်းရေးကို အဆောတလျှင် အစည်းအဝေးခေါ်ဖို့ ဗဟိုဌာနကိုပြန်မယ်။ မော်ရှာဘော်ဆေး... မင်း သူနဲ့လိုက်သွား။ သူတို့ ဟိုတယ်ကထွက်ခွာမီ စစ်ဗိုလ်ကလေးရှိုင်းရော၊ ဒီကောင်မရော တစ်ခါတည်း ဖမ်းဆီးလိုက်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “တစ်ခုစဉ်းစားစရာက ဒီသတင်းဟာ စစ်သတင်းအမှန်ဟုတ် မဟုတ်”

ဥက္ကဋ္ဌ။ ။ “မကြံကြာ ကြံကြာအောင် ဖောဒကတွေ တက်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ ငါရိပ်မိတဲ့အချက်တွေက အထင်ရှားကြီးပဲ။ ကိုင်း... သေသေချာချာသိချင်လျှင် ခုသိနိုင်ပါတယ်” ဟု စကားပြော(တယ်လီဖုန်း) ကြေးနန်းဓာတ်ခွက်ကို လက်လှမ်းရာ အချက်ကောင်းတုန်း လစ်မှပဲဟု ဉာဏ်ရပြီးလျှင် “ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်အခန်း ခေတ္တပြန်ရန် ခွင့်ပန်ဦးမှပဲ” ဟု ခွင့်တောင်း၍ နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်ခွာပြီးလျှင် လူဝီတည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ ပြေးရလေ၏။

သူလျှိုတို့ဝတ္တရားမှာ အတူလုပ်ဖော်လုပ်ဖက်တို့အား သစ္စာ

မဖောက်သမျှကာလပတ်လုံး တစ်ယောက်မှာ ဘေးအန္တရာယ်မြင်ခဲ့သော် အသက်ကိုပင် စွန့်၍ ကူညီရလေသည်။

လူဝီမှာ ကျွန်ုပ်အလာကို စောင့်နေ၏။ ရွှင်းမှာ သင်္ဘောသို့ ပြန်သွားလေပြီ။ ပေးလိုက်သောသတင်း ဘယ်ကရသည်ကို မေးသောအခါ “ဘယ်ကများ ရစရာရှိသလဲ၊ ကျွန်မ ဒီအခန်းထဲက ဘယ်ကိုမျှ မထွက်ရသေးကြောင်း ရှင်အသိမဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်။ ။ “အင်း... ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ဟိုမှာတော့ ယမ်းပုံမီးကျကုန်ပြီ။ ပြေးဖို့သာကြံပေတော့”

လူဝီ။ ။ “နို့ ဘယ်မှာလဲ။ ကျွန်မအတွက်ငွေ”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လက်ထဲတွင် ပေးလောက်ကမ်းလောက်အောင် ငွေဆို၍ စစ်မှန်ကလေးကို ထောင်ရန် အမှတ်အသားနှင့် ပေးထားသော ငွေစက္ကူများကလွဲ၍ မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ငွေစက္ကူများကို “ကာဆီနို” ကဲ့သို့သော နေရာမျိုးမှာ သတိကြီးစွာနှင့် လဲ၍သုံးရန် နားလည်အောင် ပြောပြီးလျှင် အထုတ်ပါပေးအပ်လိုက်ရ၏။

(ပြင်သစ်ပြည်တွင် “ကာဆီနို” မည်သည်ကား... အတီးအမှုတ်၊ ပွဲလမ်းသဘင်နှင့်တကွ အလောင်းအစားမကျန်ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများနှင့် တခမ်းတနား စီစဉ်တည်ခင်းထားသော အဆောက်အအုံကြီးကိုခေါ်သည်။ အမြို့မြို့အရွာရွာ အတိုင်းတိုင်းအနိုင်နိုင်ငံကလာသမျှ မင်းညီမင်းသား သူဌေးသူကြွယ်၊ ကုန်သည်လယ်လုပ်မကျန် ပိုက်ဆံပါလျှင် လက်သင့်ခံ၍ ဖမ်းပုံမရှိ၊ လောင်းကစားနိုင်လေသည်။ နိုင်၍ ပွဲသူများကို အမျိုးမျိုးဖြင့်ဖျော်ဖြေရန် အသင့်ရှိ၏။ ပါသမျှငွေကုန်၊ ရုံးသူများကိုလည်း ပြစ်မှုကျူးလွန်ရေးစောင့်ရှောက်ရန် အရာရှိ

များရှိလေသည်။ ပြင်သစ်ပြည်တောင်ပိုင်း မြေထဲပင်လယ် ကမ်းနဖူးတွင် အလွန်သာယာသော “မော်နာကို” နယ်စော်ဘွားပိုင် “မွန်တီကာလို” မြို့ရှိ ကာဆီနိုမှာ လွန်စွာကျော်ကြားသော ကမ္ဘာလောင်းကစားရာ ကလပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ ဤအရပ်ကို “သေလျှင်မြေကြီး၊ ရှင်လျှင်ရွှေထီး” စွန့်စား၍ကစားသော သဘောမျိုးဖြင့် သွားရောက်ကစား၍ ရှုံးသူများ၏ အလောင်းကို မြှုပ်နှံသော သင်္ချိုင်းကြီးတစ်ခု ရှိလေသည်)

ကျွန်ုပ်က လူဝီအား ဒီငွေမှာ ကျွန်ုပ် တစ်ဝက်ပိုင်ဆိုင်သည်။ သို့ပေမဲ့ တစ်ပြားမှတော့ ပြန်ရမည်မမျှော်လင့်ပါဘူး ပြောသည်တွင်... လူဝီ။ ။ “ကျွန်မအပေါ်လည်း ဒီလောက်တော့ ယုံကြည်ဦးမှပေါ့။ ကဲ... သွားမယ်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “သတိထား၊ ဘော်ဆေး အောက်က စောင့်ဖမ်းချင်ဖမ်းမှာ” (သို့သော် ဘော်ဆေးသည် လူဝီတည်းခိုသောဟိုတယ်သို့ မသိ၍ တော်သေး၏) “နို့... အခု မင်းဘယ်သွားမှာလဲ”

လူဝီ။ ။ “ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျွန်မအတွက်တော့ စိတ်ချပါ။ ကျွန်မသွားမှာက ဟိုလေ တာဝတိံသာရောက်တော့ စာထည့်လိုက်မယ်... စောင့်နေ” ဟု ရှော်တော်တော်ပြော၍ သူ့လက်ဖျားကလေးများနှင့် ‘ကစ်(စ်)’ ပေးသည့်ဟန် “အော်ရီးဗွား” ဟု ခွဲခါနီး နှုတ်ဆက်စကားမျိုးဖြင့် လက်ပြ၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုသို့ အခန်းတွင်းမှထွက်စဉ် သူ့လက်မောင်းပေါ်တွင် တင်ထားသော အင်္ကျီရှည်အနက်ကြီးကို ဖြန့်ဝတ်ပြီးလျှင် ကုပ်တွင် တွဲဆက်ထားသော အိတ်ထောင်ပုံအဝတ်နက်ကြီးကို ဆွဲ၍ ခေါင်းမြီးခြုံလိုက်သည်ကို မြင်တော့မှ ဘရင်ဂျီမယ်သီလရင်အသွင် ရုပ်ဖျောက်ထွက်မှန်းကိုသိ၍

အံ့ဩကာကျန်ခဲ့၏။

ဟိုတယ်ပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသောအခါ လမ်းထဲတွင် ဘော်ဆေး မှာ တောင်လိုလိုမြောက်လိုလို ဣန္ဒြေမရဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သောအခါ “ဘယ့်နှယ့်လဲ... ခင်ဗျား ဘယ်သွားနေ တာလဲ။ သူတို့ ပြေးကုန်ကြပါပကော။ လွတ်ကုန်ပြီ” ဟု ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ကျွန်ုပ်ကိုဒေါပွလျက် အခန်းအားလုံး စေ့အောင် လိုက်ရှာသော်လည်း လူဝီတည်းခိုသော အခန်းထဲတွင် မိန်းမနှင့်ဆိုင်သော အရာဝတ္ထုအချို့နှင့် ရွှင်း၏ အမျိုးအမည် အမှတ်တံဆိပ်နှင့် သူ့နာမည် အတိုကောက်ရေးထိုး ထားသော လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်မှာ တူလုံးမြို့ပြင်ဘက် ရဲတိုက်ဟောင်းကြီး ၏ သံချိုင့်တွင်းတွင် အကျဉ်းခံရလေ၏။ ရွှင်းမှာလည်း ထိုရဲတိုက်အတွင်း အခြားသံချိုင့်တွင်းမှာရှိကြောင်း ဖမ်းလာစဉ် ရိပ်ခဲနဲမြင်လိုက်၏။

အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ တွေးစရာအချက်များကို စဉ်းစားသော် ပြင်သစ် ပြည်တစ်ပြည်လုံးတွင် အရင်းခံ ထိပ်သီးသုံးဦးမျှသိသော လုံခြုံစွာ လျှို့ဝှက်ထားသည့် ဤမျှအရေးကြီးသော ရေတပ်သတင်းမှာ စစ်ဗိုလ် ကလေးရွှင်းလက်တွင်းသို့ ရောက်နိုင်ရန် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်။ အကယ်၍ ရောက်စေကာမူ အဘယ်မျှလောက်ပင် ကောင်မကလေးအား ချစ်ကြိုက်မှုးရူးဖြစ်စေကာမူ သည်သတင်းကို ရွှင်းက လူဝီကို အန်ထုတ် ပြောမည်ဟု မယုံကြည်နိုင်။ သို့သော် သတင်းကား... မာယာသည်ကလေး လက်ထဲသို့ ရောက်ခြင်းအမှန်ဖြစ်ချေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အကျဉ်းခံနေစဉ် ဒတ်ချ်လူမျိုး၊ တကယ့်မိုန်ဟားဆိုသော လူအစစ်ကို “ဘယ်လ်ဂျီယန်” ပြည်၊ “အမ်စ်တာဒမ်” မြို့မှာ တွေ့ရှိ၍ ခေါ်လာမှ ဤကုန်သည်သူဌေးကြီးမှာလည်း တကယ့်ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် ကူးသန်းနေသည့် လူကောင်းကြီးဖြစ်နေရာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်၏ အစစ်ခံချက်အရ...

ရွှင်းအပေါ်တွင် အမှုကိုပလပ်၍ စစ်မှုထမ်းဘက်မှ ထုတ်ပယ်ခြင်းကို ခံရလေသည်။

မိုန်ဟားအစစ်ခံချက်တွင် စစ်ဗိုလ်ကလေးရွှင်းနှင့် သူတို့ ငွေရေးကြေးရေးဆက်သွယ်ခြင်းမှာ ပြင်သစ်ဘဏ်နှင့် ငွေလွဲဖလှယ်ရေး၊ အစုရှယ်ယာရောင်းဝယ်ကစားရေးသက်သက်အပြင် အခြား ရေကြောင်းဘက်၊ စစ်ဘက်၊ တိုင်းပြည်နိုင်ငံရေး လုံးဝမပါကြောင်း ခိုင်လုံစွာ ထုချေလေသည်။ မှတ်ပုံစာရင်းတင်ထားသော ငွေစက္ကူများ ကျွန်ုပ်လက်ဝယ် မရှိသည့်အတွက် အနည်းငယ် အမှုပတ်သော်လည်း လူဝီကို ပေးလိုက်ရကြောင်း ထင်ရှား၍ အပြစ်မှလွတ်လေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ရရန် လာဘ်ကြီးမှာ လွဲရလေ၏။ သူလျှိုစုံထောက် အဖွဲ့နံပါတ် ၅ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ၎င်း၏ လက်ရုံးတော် ဘော်ဆေးတို့မှာ ဝတ္တရားပျက်ကွက်ပေါ့လျော့မှုနှင့် ဆက်လက်အမှုထမ်းစေဘဲ ပင်စင်ပေးလိုက်လေသတည်း။

သို့သော် ထွက်လမ်းရှိသမျှ အကုန်ပိတ်ပြီး စုံထောက်ပေါင်းများစွာနှင့် ဥရောပတိုက်လုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်သလို လိုက်လံရှာဖွေကြသော်လည်း လူလူဆိုသည့် ကချေသည်မ၊ လူဝီ၊ မာရီ၊ ဟာဘိုးကိုကား၊ နာမည်ကျော် “မွန်တီကာလို” မြို့ “ကာဆီနို” ကစားဝိုင်းတွင် အချို့ငွေစက္ကူများ လဲလှယ်သွားကြောင်း သတင်းကလွဲ၍ လူကိုယ်တိုင်ကို စုံစမ်း၍မရချေ။

ဤအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် တစ်နှစ်နှင့် ခြောက်လလောက်အကြာ အီတလီနိုင်ငံ ရောမမြို့တော်သွား မီးရထားပေါ်တွင် ထမင်းစားရန် ဟိုတယ်ထဲသို့အဝင်၊ နောက်ကနေ၍မြင်ရသော ဆံပင်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ မဂ္ဂမ်းပုံနှင့်တူလေရာ အနီးရောက်မှ သူအမှန် ဖြစ်ကြောင်းသိ၏။

(အနောက်နိုင်ငံဥရောပတိုက် မီးရထားများမှာ ရှေ့စက်ခေါင်းနား ကပ်နေသောတွဲမှ နောက်ဆုံး ဂတ်ဗိုလ်တွဲအရောက်